

CONSFĂTUIRI

...Am auzit și mărturiile voastre după ce ați venit de pe câmpul misiunii. De asemenea, mă bucur să-l văd pe fratele Jeffries, căruia îi spuneți Creechy. Știu ce înseamnă pentru voi că din acel loc fără lumină, din câmpul de luptă, ați ajuns în această atmosferă creștină plăcută, alături de acești oameni liberi în Duhul. Este ceva în aceasta, fiindcă aici nu trebuie să stăm țepeni. Îmi amintesc că se obișnuia să se spună: „Scoate-ți gulerul scrobit și simte-te ca acasă.” Îmi place aceasta și sunt sigur că vă place și vouă, nu-i așa? (Adunarea spune: „Amin!”).

În timp ce priveam la fiica mea Rebeka, mi-am amintit de o întâmplare din vremea când era mică. Ea mai are o soră care este cu patru ani mai mică. Becky este puțin mai înaltă și are ochi albaștri, în timp ce Sara este mai scundă și are ochi căprui, dar amândouă sunt fetele lui tăticu. Domnul mi-a dat copii buni și eu îi iubesc.

Ele așteptau să mă vadă când mă voi întoarce acasă, fiindcă voiau să se joace puțin cu mine. Dar omul de nisip le-a mângâiat pe la ochi și au trebuit să meargă la culcare. Când am ajuns acasă, eu m-am dus să mă culc, dar nu am putut dormi, așa că m-am ridicat din pat, m-am dus în sufragerie și m-am așezat pe fotoliu.

Când s-a făcut ziuă, Beky s-a trezit prima, fiindcă știa că trebuia să fie acasă. A văzut că sora ei dormea și că eu nu eram în pat, așa că a fugit la mine în cameră, iar când m-a văzut, a alergat cât a putut de tare și mi-a sărit în brațe. Cam atunci s-a trezit și Sara cea mică, dar când a venit în cameră, sora ei era deja în brațele mele.

Această întâmplare m-a dus cu gândul la drumul bisericii.

Becky era mai subțire și avea picioarele lungi, așa că putea sta pe piciorul meu foarte bine, deoarece ambele picioare îi ajungeau pe podea. Ea își ținea foarte bine

echilibrul.

Spun aceasta pentru frații metodiști de aici, cu care am fost multă vreme și care ați crescut deja puțin.

Ei bine, Sara era mai scundă și purta pijamaua care fusese a surorii ei mai mari. Nu știu dacă și voi obișnuiți să faceți aceasta, dar la mine, dacă cel mai mare dintre copii primea o haină nouă, cea veche, care i-a rămas mică, trecea la cel mic.

Rebeka m-a cuprins cu brațele și a zis uitându-se la sora ei: „Sara, să știi că eu am ajuns prima la tati și l-am luat pe tot tăticul, așa că ție nu ți-a mai rămas nimic din el.” Când a auzit Sara, am observat cum i s-au lăsat colțurile guriței în jos.

Aceasta mă duce cu gândul la bisericile care sunt de multă vreme pe drum. Ele au tot felul de intrări și ieșiri, și pot să stea jos pentru că știu toată acea teologie, știu să dea explicații și să vorbească în greacă și așa mai departe. Eu le compar cu Rebeka mea.

Atunci Sara s-a întors și a dat să plece înapoi în cameră, dar eu m-am uitat la ea, i-am făcut cu ochiul și i-am făcut semn să vină la mine, în timp ce mi-am scos celălalt picior în afară. Atât a așteptat! Imediat a ales spre mine și a sărit ca să se urce pe piciorul meu, dar pentru că era prea micuță, nu a reușit, așa că a trebuit s-o ajut. Am cuprins-o cu brațul, ca să nu cadă, și am strâns-o tare lângă mine, în timp ce ea și-a pus capul pe pieptul meu. A stat puțin așa, după care a privit spre Rebeka și a zis: „Rebeka dragă să știi și tu ceva: poate ai ajuns prima la tati și tot tati este al tău, dar să știi că tati mă are pe mine toată.”

Deci cam așa stau lucrurile. Poate nu știu toate intrările și ieșirile, dar cât timp El mă are, aceasta este tot ce contează. Haideți să-L lăsăm să ne ia și să ne folosească așa cum dorește El.

Eu apreciez șederea mea aici și frumoasa părtășie pe care am avut-o cu frații, predicatorii, colaboratorii și participanții de la Ramada. Îmi pare rău că au fost numai patru zile, pentru că abia am apucat să-i cunosc pe oameni și trebuie să plec chiar acum, când am putea face ceva ca să-L preamărim pe Dumnezeu.

Lucrurile care s-au petrecut pot fi ceva nou pentru mulți dintre voi și poate nu le înțelegeți pentru că nu pot fi explicate într-o zi sau două. Dar după ce te acomodezi cu ele, desigur că înțelegi. S-au întâmplat multe lucruri.

Voi, predicatorilor, știți că unele femei au venit în biserică și au spus: „Am avut o problemă femeiască, dar acum nu o mai am,” în timp ce altele au zis: „Am avut o boală de stomac, dar acum nu o mai am.” Eu nu le pot aminti pe toate, pentru că credința se ridică de peste tot și sunt multe.

De exemplu, mai înainte a venit un bărbat și mi-a pus mâna pe umăr. Eu l-am privit și m-am gândit: „Oare ar trebui să-l cunosc? Cred că l-am mai văzut undeva.”

Atunci el mi-a zis: „Îți mai amintești de mine?”

„Nu prea cred,” am răspuns eu.

„Am fost la adunarea ta din Saskatchewan în 1940 sau 1942.”

„Da?” Eu mă gândeam: „L-am mai văzut undeva, dar nu știu unde.” Bărbatul a continuat să-mi vorbească, iar după câteva minute am început să-mi amintesc că aseară a fost pe platformă o doamnă cu părul cărunt.

De obicei, eu stau spre Est, pentru că El vine din Est. Și când botez, fac aceasta. Întotdeauna pe partea dreaptă, pentru că de fiecare dată când vine Lumina, vine

din partea dreaptă. Acesta este motivul pentru care încerc să-i fac pe oameni să vină prin dreapta mea. Și cum stăteam așa, spre dreapta, am observat că în partea mea stângă stătea o femeie mult mai tânără, îmbrăcată cu ceva roz și diferită la față de femeia din dreapta mea, cu care nu era ceva în ordine. Când am privit-o, am văzut că lângă ea stătea un bărbat. În timp ce încercam să fiu atent la femeia cu care vorbeam, mi-am zis: „Ceva nu este în ordine aici.”

Vedeți, este foarte dificil, pentru că dacă te uiți la ceva ce se desfășoară, poate fi în legătură cu ceva ce s-a întâmplat cu femeia cu care vorbești. Satan stă chiar acolo așteptând o ocazie, așa că numai harul lui Dumnezeu este cel care lasă să se întâmple aceste lucruri.

Deci, când am privit, am văzut-o pe femeia aceasta care era cu mult mai tânără decât femeia cu care vorbeam și părea tulburată mintal. În schimb, cea mai în vârstă avea o afecțiune destul de gravă. Dar azi dimineață când am vorbit cu bărbatul acela, l-am întrebat:

„Nu cumva soția ta este bolnavă mintal?”

„Ba da,” a răspuns el.

„A fost cumva aseară în adunare și era îmbrăcată cu ceva roz?” „Da.” Deci aceea era ea. Așa l-am recunoscut pe bărbat și cred că i-am scris numele pe undeva. Eu nu îmi mai amintesc prea bine toate lucrurile.

Apoi, un pastor pe nume Mack, mi-a zis: „Soția mea a fost în adunarea ta cu mulți ani în urmă și a fost vindecată printr-un miracol, după ce i-ai spus problemele pe care le avea. Ea avea o boală rară de sânge, ulcer și alte probleme, dar a fost vindecată pe loc.”

Poate acum înțelegeți ce am vrut să spun. Femeia a avut credință. Vedeți? Ea credea. Poate nici n-a avut număr de rugăciune, dar a crezut mai mult decât femeia care stătea în fața mea. Vedeți harul lui Dumnezeu? Și bărbatul acela m-a întrebat: „Este vreo problemă cu soția mea? Va fi bine?”

„Nu știu aceasta, domnule,” am răspuns eu. Vedeți, voi provocați vedeniile; credința voastră, nu a mea. Înțelegeți?

Când era în mulțime și acea femeie s-a atins de El, Isus nu a știut cine L-a atins, pentru că a întrebat: „*Cine s-a atins de Mine?*” Eu nu cred că El a spus aceasta numai ca să fie spus, ci într-adevăr nu a știut cine L-a atins. Apoi a privit în jur, prin mulțime, până a găsit-o pe femeie, și i-a spus despre credința ei.

Deci, eu nu știu nimic despre voi, și dacă aveți vreo problemă, Duhul Sfânt este Cel care o descoperă. Uneori, mă uit și văd că se face întuneric, este ca o umbră, dar nu îi spun nimic persoanei, pentru că probabil este moartea, ci zic doar: „Du-te și Domnul să te binecuvânteze.”

Dacă stau destul de mult asupra cuiva, veți vedea ce va spune Domnul. Atunci vedenia poate arăta care este problema cu voi sau ceva ce ați făcut, însă până atunci stați liniștiți și așteptați. Eu am observat adesea că oamenii pleacă, dar stați și așteptați liniștiți, pentru că atunci veți vedea ce spune El.

Uneori, El se întoarce și după ce îmi arată o vedenie cu privire la cum ai fost, îmi arată cum vei fi, și dacă observați, aceasta este întotdeauna „Așa vorbește Domnul.” Dacă veți nota aceste vedenii, veți vedea că niciodată nu dau greș.

Eu am încredere în ele. Astfel, dacă vedenia vine și îmi spune că George Washington se va ridica din mormântul prezidențial și mă va trimite să merg să-l chem la viață, aș invita întreaga lume să vină să vadă, pentru că știu că nu va da greș. Corect. Nu se poate. Nu a dat greș niciodată și nici nu va da, cât timp nu

Încerci să folosești impresiile tale.

Cred că toți de aici suntem pentecostali, nu-i așa? (Adunarea spune: „Amin!”). Ei bine, atunci când oamenii încep să se entuziasmeze, pot avea impresia că Domnul a spus una și alta. Apoi spun mai departe, când de fapt nu este așa. Acest lucru este greșit. Stați liniștiți și așteptați până când sunteți siguri că a vorbit Dumnezeu, și atunci totul se va împlini perfect de fiecare dată.

Dacă sunteți doar impresionați și spuneți ceva, faceți o imitație. Frate și soră, lucrul acesta nu-L ajută pe Dumnezeu, ci mai degrabă Îl împiedică. Înțelegeți? Dar dacă Dumnezeu te cheamă să fii un martor sau ceva, stai credincios pe ceea ce ți-a spus El. Fii un martor credincios.

Aceasta a fost o adunare frumoasă, iar în spatele meu stau niște bărbați credincioși. Și oamenii din adunare au fost minunați. Îmi pare rău că trebuie să închei atât de repede, dar nădăjduiesc că într-o zi mă voi întoarce, dacă va fi cu voia Domnului.

Cred că fratele Borders, managerul de aici, a fost prezentat oamenilor. Aș vrea să se ridice în picioare. Fratele Roy Borders a fost alături de mine în multe lupte. Frate, te rog să te ridici în picioare. El este foarte modest. Și mai este ceva: fratele Borders este un om bolnav. După serviciul de dimineață, a trebuit să merg cu el. Fratele nu știe, dar îi voi spune acum. Frate Borders, sper să nu te șocheze, dar ai o valvă defectă la inimă, însă Domnul te-a atins. Eu nu i-am spus niciodată aceasta, decât acum, când v-am spus și vouă.

Și am să-i spun și acestei femei, în timp ce Duhul Sfânt este încă peste mine, apoi voi termina pentru că începe să se miște. Este vorba de doamna aceasta care stă și mă privește și de care m-a întrebat bărbatul acela. Nu este nimic serios. Este doar o schimbare din pricina menopauzei. Ea te face să te simți obosită, epuizată și dată peste cap, dar nu te îngrijora pentru că vei fi bine. Aceasta este prezența marelui Duh Sfânt.

Apoi este o fetiță despre care mi-a vorbit bărbatul acesta. Ea a fost operată ieri în Phoenix. I-a fost îndepărtat un rinichi din pricina unei tumori maligne și numai Dumnezeu mai poate să-i salveze viața.

Fratele Jenkins mi-a spus de o fată surdă. O, sunt atât de mulți bolnavi!

Acum, înainte de a începe serviciul, aș vrea să ne rugăm. Să ne plecăm capetele, iar dacă mai este vreo altă cerere, ridicați doar mâna.

Tată ceresc, noi am fost învățați din Cuvântul inspirat al Scripturii că „*vom sta împreună în locurile cerești în Hristos Isus,*” și simțim aceasta, când vedem acest grup de oameni, din diferite denominațiuni, care stau aici împreună. Eu am văzut între ei oameni mai în vârstă decât mine, dar și mulți tineri, întocmai ca în natură, unde frunzele bătrâne se veștejesc și trec, iar cele tinere le iau locul.

Tată, Îți mulțumim pentru Duhul Sfânt care ne dă această măreață Asigurare că într-o zi ne vom reîntâlni. Îți mulțumim pentru marea Ta putere, care ne ajută în neputințele noastre, și Te rugăm pentru această fetiță care a suferit o operație de înlăturare a unei tumori canceroase de pe rinichi. Doamne Dumnezeule, fii îndurător față de ea! Ce aș simți dacă ar fi copilul meu? Ea este draga cuiva, de aceea Te rog s-o vindecă. Fă ca puterea Satanei să fie îndepărtată de peste ea și să trăiască spre slava lui Dumnezeu.

În dimineața aceasta, Te rog s-o binecuvântezi și pe fetița surdă de care s-a amintit adineauri. Redă-i Tu auzul fetiței Jenkins.

Te rog și pentru scumpul meu frate Borders, pe care Satan încearcă să-l înlătore de pe câmpul de luptă, fiindcă îl cer pentru Împărăția Ta.

Ne rugăm și pentru toate aceste cereri speciale și pentru femeia care a stat seara

trecută aici, și Tu i-ai explicat, Doamne, că va fi bine. Îți mulțumim pentru aceasta și Te rugăm să fii cu noi și în continuare.

Binecuvântează-i pe acești frați lucrători și pe toți cei care ne-au ajutat: muzicienii, cvartetul din această biserică, pe acești tineri cumsecade. Sunt mulți alții care nu mi vin acum în minte, dar știi că Tu îi cunoști pe toți.

Îți mulțumim pentru Ramada Inn și pentru acest bărbat de treabă care a stat adineauri aici și a spus: „Dumnezeu să te binecuvânteze.” Dumnezeule, Te rugăm să-l întorci la Tine, ca să fie umplut cu Duhul Sfânt și să devină un martor al lui Isus Hristos în lume.

Te rugăm să-i binecuvântezi pe fratele Tony, pe acești bărbați cumsecade de aici și pe membrii bisericii, pentru că ei încearcă să lucreze împreună cu Oamenii de afaceri, ca să fie o mărturie pentru Tine. Dumnezeule, răsplătește-le efortul și umple-i cu Duhul Sfânt ca să știe ce au de făcut și cum să lucreze pentru Domnul Isus.

Binecuvântează mesajul din dimineața aceasta, în timp ce îl voi vorbi și unge-l cu binecuvântările Tale, astfel ca atunci când vom pleca de aici, să spunem la fel ca cei de pe drumul Emausului: „*Nu ne ardea inima în noi în timp ce ne vorbea?*”

Tată, dacă există vreo persoană nesalvată, cineva care nu Te cunoaște sau este doar un membru al bisericii, îngăduie ca Duhul Sfânt să i se descopere în felul cel mai potrivit, ca să primească salvarea lui Isus Hristos, fiindcă Îți cerem aceasta în Numele Lui. Amin.

Vă mulțumesc încă o dată. Am uitat să menționez ceva.

Eu sunt în slujbă de treizeci și ceva de ani și am păstorit Tabernacolul din

Jeffersonville timp de șaptesprezece ani, fără să primesc nici măcar un penny salariu. Nu am primit nici un dar de bani de la nimeni și nici nu intenționez s-o fac vreodată. Aseară am vorbit cu fratele Tony și l-am întrebat: „Ați calculat cheltuielile?” Frații de aici l-au întrebat de situația financiară, dar eu am spus că trebuie achitate doar cheltuielile și nimic altceva. „Păi,” a spus el, „am vrea să adunăm și un dar pentru tine.”

„O, nu, să nu faceți aceasta,” am răspuns eu,” fiindcă primesc o sută de dolari pe săptămână de la biserica mea și îmi este suficient. Nu am nevoie de nimic. Eu mă gândesc la locul meu de pe partea cealaltă și vreau să-mi păstrez slujba...

Mulți au venit la mine și mi-au zis: „Frate Branham slujba ta ar trebui pusă în lumină.”

Apropo la aceasta, nu demult a venit la mine președintele companiei de whisky „Patru Roze,” ca să mă rog pentru fiica lui să fie vindecată. Ea auzise de adunările noastre și a vrut să vină să fie vindecată ca să nu mai treacă prin operația de apendicită.

Astfel, în timp ce vorbeam, ea a alergat la mine să fie vindecată. Mama ei a venit după ea și s-a așezat în partea din spate a camerei, cu o privire arogantă. Eu m-am rugat pentru fetiță, după care am plecat. Două zile mai târziu s-au dus la medic, iar el le-a zis: „Acea sunt o grămadă de nebuni.” Dar fetița a spus: „Eu mă simt bine. Nu mai am probleme cu apendicita. Sunt bine, nu mai am nimic.”

Ei au mai așteptat patru sau cinci zile, dar așa cum am explicat de multe ori, după șaptezeci și două de ore, acel simptom se resimte din nou, dacă ești vindecat cu adevărat. Când spun aceasta, nu mă refer la minuni, ci la vindecare. Astfel, fetița a resimțit simptomele, pentru că apendicele a început să se umfle.

Atunci doctorul acela i-a zis: „Ți-am spus? Acum ar trebui să te duci din nou la

predicatorul acela holly-roller!” și n-a vrut s-o opereze. Dar desigur, pentru că era vorba de o mie cinci sute de dolari, a operat-o până la urmă. În grupul de medici care au operat-o a fost și un prieten de-al meu și el mi-a spus că atunci când au deschis-o, apendicele era sănătos și nu era nimic în neregulă. Vedeți? Au deschis-o degeaba. Astfel, au lăsat apendicele la locul lui, pentru că nu era cazul să-l scoată.

Vedeți ce s-a întâmplat? Ea a fost foarte emoționată, dar nu a știut să stea pe credință, pentru că nu am avut ocazia să le explic aceste lucruri. Prietenul meu, doctorul, i-a spus mamei că apendicele a rămas acolo pentru că nu era infectat; nu a fost scos pentru că era roz la culoare, era perfect sănătos.

Mama acele fetițe a devenit credincioasă și mi-a zis: „Ceea ce trebuie făcut este ca slujba ta să fie scoasă în evidență. Nu este bine că stai într-un colț, printre niște oameni simpli, fiindcă slujba ta trebuie să strălucească, trebuie să fie puse panouri luminoase cu ea.” Ei bine, chiar aceasta vrea diavolul. Așa este. Dar nu, eu nu vreau aceasta. Eu doresc să pot vizita pe oricine și să merg oriunde mă cheamă Domnul. Dacă Domnul vrea să merg într-un loc modest, acolo vreau și eu să fiu.

Acum aș vrea să le spun ceva celor pentru care ne-am rugat. După șaptezeci și două de ore de la moartea tumorii se instalează putrefacția. Noi știm aceasta, dar dacă credeți cu adevărat și din toată inima, nu există nimic să poată opri vindecarea. Să credeți orice s-ar întâmpla și va fi în ordine.

Dar nu puteți imita credința, ci trebuie să fiți siguri că o aveți, fiindcă este o mare diferență între a spera și a crede. Speranța crede că se va întâmpla, dar credința știe că s-a întâmplat deja. Aceasta este diferența.

Nu aș vrea să vă țin mult, pentru că după ceasul pe care mi l-a dat Billy, este deja ora zece.

Aș vrea să citesc un verset din cartea lui Isaia capitolul 1 și să vă spun câteva

lucruri, pentru că am notate câteva texte la care vreau să fac referire. Vă voi ține numai treizeci de minute, apoi voi încheia cu ajutorul Domnului.

Deci Isaia 1.18: „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.”

Domnul să-Și adauge binecuvântările la citirea Cuvântului Său. Fie ca El să binecuvânteze Cuvântul, astfel ca Sămânța să cadă în inimile noastre, acolo unde avem nevoie. El să ne deschidă inimile, și pe a mea, ca să putem înțelege ceasul în care trăim și ce ar trebui să facem, pentru că Îl rog aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Aș vrea să vorbesc despre subiectul „**Consfățuiri**”, ce înseamnă să ții o consfătuire.

Astăzi, noi auzim vorbindu-se foarte mult de consfățuiri sau conferințe. Peste tot se țin conferințe, și sincer să fiu, într-o conferință suntem și noi acum. Eu cred că aceasta ar trebui să avem: o consfătuire. Dar de obicei, aceste consfățuiri se țin când sunt urgențe.

Poate unii dintre voi își mai amintesc de consfățuirea pe care am avut-o în timp ce criză, atunci când Germania era în război cu restul lumii și Roosevelt era președintele Statelor Unite.

Și a mai fost o consfătuire sau „Conferința celor patru ai lumii libere,” cum au numit-o ei, în care trebuia să se pună la punct o strategie, fiindcă inamicul înainta tot mai mult și trebuia oprit. Astfel, s-au adunat cei patru înțelepți și au venit, unul cu o idee, altul cu alta, pe care au trebuit să le pună împreună ca să vadă ce obțin. Aceasta a fost marea consfătuire a „celor patru.”

Dacă observați, în asemenea situații ei încearcă să lovească întotdeauna măduva spinării, pentru că ea este linia vieții, și dacă vrei să-l distrugi pe inamic, trebuie să-l lovești în punctul vital. Deci există un singur lucru de făcut, pentru că dacă nu-l atingi acolo, nu îl omori.

Ca și cum stabilești o adunare. Noi nu putem lua Împărăția lui Dumnezeu, așa cum spun oamenii adesea și cum a zis și mama acelei fete: „Să aduni oameni mari, minți luminate, să-i pui împreună și apoi să lovești chiar dintre ei,” pentru că am lovi unde nu trebuie. Înțelegeți?

Dar dacă aș putea pune împreună un grup de bărbați ai lui Dumnezeu și să-i las să vadă puterea care este în Isus Hristos, că El trăiește în inimile noastre și poate cunoaște gândurile inimii, și dacă acești bărbați sunt inspirați, ei ar putea duce aceste lucruri la oamenii lor. Înțelegeți ce vreau să spun? Acesta este locul în care trebuie să lovești, unde sunt armele acum.

Deci „cei patru” au avut o mare consfătuire. Apoi au ținut o altă consfătuire pe care au numit-o „Conferința de la Geneva,” după care s-au întâlnit la Paris și au ținut „Conferința de la Paris.” Ei s-au adunat constant și au ținut conferințe peste conferințe, deoarece erau vitale pentru viața națiunilor.

Astăzi, mințile oamenilor sunt atât de cuprinse de lucrurile din jur încât nu mai știu încotro s-o apuce și ce să facă, și întreaga lume este cuprinsă de o frică de moarte.

Aceasta îmi amintește de un băiat care, în drumul lui spre casă, trebuia să treacă prin cimitir. Și în timp ce trecea prin acel cimitir, fluiera cât putea de tare, ca să se amăgească pe el însuși. Vedeți? El nu voia să se gândească la faptul că îi era frică, așa că fluiera ca să pară relaxat. Inima lui era plină de frică, dar fluiera ca să se liniștească.

Acesta este motivul pentru care avem astăzi atâta distracție la radio și la

televiziune, cu bărbați talentați și cântăreți ca Ernie Ford, Elvis Presley și ceilalți băieți care își vând dreptul de întâi născut pentru un blid de mâncare. Tot ce trebuie să facă este să răsucescă butonul și publicul american este făcut să râdă de glumele și aluziile acestor oameni. Ei fac aceasta numai ca să se liniștească, pentru că de fapt toți știm că judecata este aproape. Așa este. Fraților, suntem la capătul drumului, și toate glumele lui Ernie Ford, rock and rolls-ul lui Elvis Presley și toate celelalte lucruri, nu sunt decât o altă petrecere a lui Belșatar. Nu fac nimic bun, pentru că judecata va lovi. Națiunea aceasta trebuie să ajungă la fel ca Sodoma și Gomora, și dacă Dumnezeu cel drept o va lăsa nepedepsită pentru ceea ce face, va trebui să ridice Sodoma și Gomora și să le ceară iertare pentru că le-a ars. Să nu uitați deci, că vine judecata!

Alergați cât puteți de repede către Stâncă! Nu vă luați după aceste lucruri, cum ar fi: aderarea la o biserică, la vreun crez sau ceva de felul acesta, ci faceți ca frații aceia metodiști: alergați spre Stâncă până când auziți că vă răspunde ecoul și îl vedeți pe Hristos reflectat. Aceasta ar putea să vă bată puțin.

Aici este statul Arizona. În vechime, aici erau topitori care topeau fierul și pirita sau aurul proștilor, pentru a obține aurul. Metoda de obținere a aurului era să-l bată cu ciocanul, așa cum fac și indienii. Cel care îl bătea, știa că aurul era curat atunci când era scoasă toată zgura din el. Astfel, îl bătea, apoi îl întorcea și îl bătea din nou, și tot așa până ieșea toată zgura, iar când se vedea reflectat în acel aur, știa că era curățat de toată murdăria, fierul și celelalte impurități.

Așa face și Dumnezeu cu Biserica Sa: o bate până când scoate afară din ea toate crezurile, nonsensurile și lumea, și reflectă Viața lui Isus Hristos.

Eu tocmai am încheiat o mare adunare ținută acasă la mine, cu privire la cele șapte Peceteți. În cea de-a șasea Pecete este vorba de curățirea bisericii, pentru că desigur, biserica va merge în necazul cel mare pentru curățirea ei, în timp ce Mireasa va fi răpită. Vedeți, aceasta este deosebirea dintre biserică și Mireasă.

Să nu vă gândiți cumva că vreau să vă fac să credeți ca mine. Dacă spun ceva și nu credeți, faceți așa cum fac eu când mănânc plăcintă cu cireșe: când găsesc un sâmbure, nu arunc toată plăcinta, ci doar sâmburele. Tot așa, când mâncați carne de pui și dați peste un os, nu aruncați toată carnea, ci doar osul. Deci, dacă spun ceva ce nu credeți, aruncați numai osul. Înțelegeți?

Dacă este din nou o urgență, o criză, președintele convocă în cele din urmă o consfătuire. Apoi apare din nou ceva, și atunci va convoca o altă consfătuire. Tot ce auzim este consfătuiri și consfătuiri. Dar ce fac ei la o consfătuire?

Mai întâi aleg un loc înde se va ține consfătuirea. Eu am fost la Geneva și pot spune că este un loc frumos. De obicei, ei caută un loc plin de inspirație și îi convoacă acolo pe acei oameni mari.

Eu nu am notat numele orașului în care am fost în Elveția. Billy, era Geneva? Elveția este o țară frumoasă. Nu am reținut numele conferinței care s-a ținut acolo, dar ei se reunesc în locurile cele mai frumoase.

Ei bine, aceasta este lumea, dar tot ce este în lume este greșit și este o umbră a ceea ce este corect. Chiar și păcatul este pervertirea neprihănită. Noi știm că există un singur Creator, și Acela este Dumnezeu. Satan nu poate crea nimic, dar pervertește ceea ce este original. Minciuna este adevărul prezentat greșit. Adulterul este actul corect aplicat greșit. Totul este o pervertire a ceea ce este corect, pentru că Satan nu poate crea, dar pervertește ceea ce este deja creat. Înțelegeți?

Noi știm că păcatul este neprihănită pervertită și că Satan imită întotdeauna ceea ce a făcut Dumnezeu. De exemplu, am întâlnit mulți oameni care spun: „Aceasta este telepatie.” Sau: „Este ca Simon vrăjitorul,” sau ceva de felul acesta. Când vedeți spiritism sau ceva drăcesc, să știți că este doar o pervertire a unui lucru făcut de Dumnezeu. Așa este. Înțelegeți?

Oamenii ar trebui să știe aceasta, ar trebui să fie destul de duhovnicești încât să poată deosebi binele de rău. Ați auzit vreodată de vreun spiritist care să scoată afară draci, să vindece bolnavi sau să propovăduiască Evanghelia? „După roade îi veți cunoaște.” Vedeți? Ei stau undeva într-un colț, îți citesc în palmă, îți ghicesc patru sau cinci lucruri, iar o duzină le spun greșite. Aceasta este doar o pervertire. În felul acesta, încearcă să prindă mintea oamenilor și să-i îndepărteze de adevăratul Duh Sfânt, prin care putem sta în locurile cerești în Hristos ca să ne descopere ce trebuie să facem.

Așa ar trebui să fie biserica. În ce îi privește pe oamenii care vorbesc în limbi, vreau să vă spun ceva, ca un tată. Noi avem un lucru mare, dar nu este reprezentat corect, deși El însuși este desăvârșit. Eu cred că mulți dintre bapțiști, prezbitierieni, etc., ar vrea să aibă acest lucru, dar depinde de felul în care li-l prezentăm lor. Înțelegeți?

Dacă, de exemplu, vezi un om care construiește o casă și bate cuiele cu ciocanul și tu ai de vânzare o mașină de bătut cuie, care reduce la jumătate timpul de lucru, desigur, te duci la el, dar nu-i spui: „Ce faci? Tu nu lucrezi bine și metoda ta este învechită. Eu am aici o mașină care face treabă mult mai bună,” pentru că dacă procedezi așa îți ruinezi vânzarea. Voi oamenii de afaceri știți despre ce vorbesc. Tu trebuie să mergi să-i prezinți acel lucru și să i-l lauzi, și dacă este bun, se va vinde singur. Cei care faceți vânzări, știți aceasta.

Voi știți că nu este nimic mai bun decât botezul cu Duhul Sfânt. Oamenii nu au primit din cer nimic mai bun decât Duhul Sfânt. Dar vedeți, noi încercăm să-l doborâm pe celălalt la pământ. Haideți să-l ridicăm puțin, să-l luăm de după umăr, să ținem un fel de consfătuire și să-i dăm puțin loc, după ce s-a luptat.

De multe ori, noi le permitem oamenilor să se ridice în biserică, chiar și când se predică, și să vorbească în limbi, să facă chemări la altar și să dea tălmăciri. Eu cred rar în ele. Cred că persoana vorbește cu adevărat în limbi, dar celălalt procește mai mult sau mai puțin, fiindcă unul vorbește în limbi, poate cinci minute, iar celălalt tălmăcește doar patru cuvinte. Înțelegeți? Trebuie să fie același

sunet, aceeași ridicare și aceeași coborâre a vocii, iar dacă spun ceva ce nu se împlinește, scoateți afară din mijlocul vostru acel duh rău, fiindcă nu vreți așa ceva printre voi. Dacă cineva vorbește așa în tabernacolul meu, notăm undeva ceea ce spune, și dacă nu se împlinește, ei scot afară acel duh rău de acolo. Mesajul adus trebuie să fie ceva exact, nu ceva ce se repetă, pentru că Isus a spus: *„Când vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, căroră li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați.”* (Matei 6.7). Trebuie să fie adresat cuiva, sau să ajute biserica, sau cauza, așa cum este scris. Oamenii care vorbesc în limbi sau au aceste daruri date pentru ajutorul Trupului lui Hristos, se adună cu mult timp înainte ca să ajungem noi. Duhul Sfânt lucrează prin ei și ce primesc, scriu jos și apoi pun pe amvon, iar noi spunem bisericii ceea ce s-a scris. Dacă ceea ce s-a spus, nu se va împlini, ei nu mai pot continua până când nu pleacă acel duh rău din mijlocul lor.

Poate zici: „Dar tu, frate Branham?”

Când stau aici, eu nu mă tem pentru că este Dumnezeu. Totul trebuie să fie corect de fiecare dată, pentru că oamenii cred atunci când văd că se întâmplă aceste lucruri.

Ceea ce-i trebuie bisericii pentecostale, în dimineața aceasta, este o consfătuire. Exact. Toate denominațiunile: unitarienii, cei cu doi dumnezei, trinitarienii și restul, noi toți împreună, trebuie să analizăm aceste lucruri și să luăm ceea ce este corect, pentru ca biserica să înainteze.

Cât timp vă poate ațâța pe unul împotriva celuilalt, Satan stă liniștit și spune: „Eu nu trebuie să fac nimic.”

Dacă putem sta împreună ca frați și să privim la Dumnezeu în unitate, nu va mai trebui să ne plimbăm de la o biserică la alta, fiindcă El va da fiecăruia Duhul Sfânt și atunci vor dispărea toate aceste diferențe mici, pentru că Biblia spune că Dumnezeu dă Duhul Sfânt celor ce Îl ascultă. Așadar, cu siguranță cineva L-a

ascultat pe Dumnezeu. Dar acest lucru nu se poate realiza cât timp Satan poate menține aceste diferențe care au adus biserica în starea în care se află acum. Haideți deci, să uităm toate diferențele și să mergem împreună.

Să nu uitați că și celălalt frate este la fel de mult în Hristos, ca și noi. Între noi nu există oameni mai mari sau mai superiori, ci toți suntem copiii Lui și suntem una în Hristos, iar diferențele noastre nu au nici o importanță. Chiar dacă Becky vrea o rochiță albastră, iar Sara vrea una roșie, amândouă primesc rochiile. Deci nu trebuie să se certe pentru aceasta. Înțelegeți ce vreau să spun? Cred că așa ar trebui să facem și noi.

Vorbind despre aceste consfătuiri pe timp de criză, să știți că și Dumnezeu a avut câteva. Am amintit de Conferința de la Geneva, de Conferința celor patru, dar acum haideți să vedem câteva din conferințele pe care le-a avut Dumnezeu, pentru că acelea au fost un tip la ceea ce face El.

Prima conferință care îmi vine în minte, vorbind biblic, este conferința ținută de Dumnezeu în Eden, atunci când: *„Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.”* (Geneza 1.27). Ei erau copiii Lui iubiți și li s-a dat libera alegere.

Oamenii necredincioși spun de multe ori: „De ce face Dumnezeu asemenea lucruri și de ce îngăduie atâta suferință pe pământ?” Dar nu Dumnezeu a făcut aceasta, ci omul, pentru că nu a fost voia lui Dumnezeu să fie așa. Voi spuneți: „Dacă Dumnezeu este Atotputernic, de ce a permis să se întâmple toate acestea? De ce nu l-a făcut pe om desăvârșit?”

Pentru că la început nu a fost nimic decât Dumnezeu, iar în Dumnezeu erau toate atributele Lui. Noi știm că în El era atributul de Mântuitor și de Salvator, dar încă nu era nimic pierdut ca să poată fi salvat. În El era atributul de Tată, dar nu era nimeni căruia să-i fie Tată. În El era atributul de Vindecător, dar nu era nimeni bolnav, așa că tot ce putea face era să-l creeze pe om pe baza liberei alegeri,

fiindcă știa ce va face. Deci, nu Dumnezeu a făcut alegerea, ci omul; omul a făcut acele lucruri.

La fel este și cu voi astăzi: puteți accepta Viața sau puteți s-o refuzați. Dumnezeu l-a făcut pe om așa, ca să-și poată arăta atributele și ca să-și aleagă copiii care Îl iubesc cu adevărat și Îl cred, pentru că știa ce va face omul. Și fiecare om are același drept de a alege.

Fiind infinit, Dumnezeu a știut de la început cine va fi salvat și cine nu va fi salvat, de aceea a putut să spună că va avea o Biserică fără pată și fără zbârcitură. El este Dumnezeu și a știut că o va avea.

Bărbatul și femeia trăiau în acea grădină frumoasă, pentru că Dumnezeu este un mare Contractor.

Aici în Tucson sunt o mulțime de contractori. Cu câțiva ani în urmă, aici sus unde locuiesc, umblau coioții și era sălbăticie, dar în urma unor proiecte, s-au ridicat case și clădiri mari. Vedeți, contractorii au venit, au cumpărat pământ, l-au împărțit și au construit case.

Așa a procedat și Dumnezeu când a făcut lumea: a pus jos materialul din care să facă trupurile noastre, pentru că noi suntem alcătuiți din șaisprezece elemente: calciu, potasiu, lumină cosmică și așa mai departe. Omul este format din toate aceste elemente puse împreună, și ele au fost aici înainte ca omul să fie pe pământ. Înțelegeți? Deci, Dumnezeu a făcut trupurile noastre din materialul care a fost aici pe pământ.

Astfel, tu ai venit aici prin Dumnezeu și ai ocazia să trăiești veșnic, dacă alegi aceasta. Exact alegerea aceasta au trebuit s-o facă și Adam și Eva, pentru că Dumnezeu nu Se poate schimba. El trebuie să rămână Același și să dea tuturor oamenilor aceeași șansă.

Noi am aflat că Dumnezeu a privit ca un lucru bun faptul că l-a făcut pe om. El s-a uitat la fiul și la fiica Lui și a fost mulțumit de ei. Cât de tristă trebuie să fi fost inima Lui, când Adam și Eva au păcătuit și când l s-a spus: „Fiul Tău S-a depărtat de Tine și a căzut din har!?”

Priviți acum natura umană! Când a realizat că a făcut ce era rău și că era pierdut, în loc să strige: „Oh, Tată, ai milă de mine, fiindcă sunt pierdut! Vino și ajută-mă pentru că am fost înșelat și am făcut ce este rău înaintea Ta,” Adam s-a ascuns. Dumnezeu este Cel care a umblat în sus și-n jos prin grădină și a strigat: „*Adame, unde ești?*”

Nu este și astăzi la fel? Tu poți să-i arăți omului prin Cuvânt când a greșit. Da. Adam a știut că a greșit față de Cuvântul lui Dumnezeu. Acum știți ce a cauzat toate aceste boli, tristețe, neazuri și moarte timp de șase mii de ani? Faptul că femeia nu a crezut o mică părticică din Cuvânt, doar o iotă. Ea a crezut aproape tot. Satan i-a spus și el aproape tot Adevărul, dar apoi a adăugat: „*Hotărât că nu veți muri.*” Vedeți? O singură iotă care nu a fost crezută, a cauzat tot acest neaz. Este adevărat? (Adunarea spune: „Amin!”). Și credeți că voi veți trece, dacă nu credeți doar o iotă, când aceasta a cauzat toate aceste lucruri? (Nu). Sigur că nu, domnilor.

Noi trebuie să ne întoarcem la Cuvânt, pentru că El este singurul Adevăr, este Dumnezeu: „*La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.*” (Ioan 1.1).

La început, când Dumnezeu l-a făcut pe om, când a început să „clocească” pământul, a răsărit iarba, au ieșit speciile și a mers tot mai sus și mai sus. Vedeți, marele Duh Sfânt „clocea.” Astfel, au ieșit florile, iar Tatăl a spus: „Ce minunat! Continuă.” Și a „clocit” mai departe. Apoi au ieșit păsările și animalele, și în final, a ieșit omul care reflecta imaginea Celui ce clocea: a lui Dumnezeu; omul care era făcut după chipul lui Dumnezeu, pentru că El nu a făcut nimic mai mare decât omul, nici chiar pe femeie. Ea nici n-a fost în creația originală, ci este un produs al bărbatului, o parte din el, iar ei sunt una în Hristos. Oh, ce lecție mare avem aici, în

fața noastră! Am putea petrece ore întregi asupra ei.

Deci, acest om creat L-a reflectat pe Dumnezeu, apoi Dumnezeu a venit jos în propria Lui reflecție, în forma unui Om, Isus Hristos, și Dumnezeu era în Hristos. Dumnezeu în Hristos Se reflecta pe Sine pe pământ, cum era, arătându-Și attributele: de Salvator, de Dumnezeu, de Vindecător, iar ca să poată face aceasta, S-a folosit de nașterea din fecioară, nu de sex, care a fost primul bulgăre care s-a rostogolit.

Puteți vedea care a fost primul păcat? (Adunarea spune: „Amin!”). Mulți nu sunt de acord cu aceasta și strigă împotriva „seminței șarpelui,” dar ea este chiar aici.

Deci, Dumnezeu S-a reflectat în Hristos.

Astăzi, când i se arată omului că, conform Cuvântului, nu ar trebui să facă aceste lucruri, el preferă să rămână loial unei biserici.

Odată, a venit la mine un preot catolic ca să vorbim despre multele vindecări care au loc și mi-a zis:

„Cum de nu ești catolic, pentru că temelia ta este catolică?”

„Dar sunt catolic,” am răspuns eu.

„Nu cred.”

„Păi, nu învață biserica, prin această Biblie, că Isus Hristos a așezat prima biserică catolică și că apostolii erau catolici?”

„Ba da,” a răspuns el.

„Atunci eu cred ceea ce au scris ei.”

„Bine, domnule Branham, dar biserica este într-o continuă mișcare. El i-a dat lui Petru cheile cu care putea să lege și să dezlege, succesiunea apostolică a papilor și așa mai departe.”

„Eu am aproape toate scrierile vechi, cum ar fi: „Faptele credinței noastre,” și altele și aș vrea să te întreb ceva: Nu crezi că bărbații aceia, despre care ziceți că erau catolici, și care au scris această Biblie și au umblat zi de zi cu Isus, știau mai multe despre voia lui Dumnezeu decât grămada aceasta modernă de astăzi? Uită-te la semnele și minunile care i-au însoțit dacă au ascultat ceea ce a spus Dumnezeu și au stat pe Cuvântul Lui. Dacă astăzi nu le aveți deloc, nu este aceasta o dovadă că Dumnezeu nu este cu voi?”

„Domnule Branham, nu trebuie să ne certăm,” a răspuns el.

„Domnule, eu nu mă cert cu nimeni, ci am pus o întrebare.” Apoi am adus în discuție Conciliul de la Niceea și altele. „Hai să nu ne certăm, domnule! Tu încerci să-mi spui de Biblie, de Cuvânt, dar Dumnezeu este în biserica Sa. Acea a fost biserica atunci și aceasta este astăzi, iar noi ar trebui să ascultăm de biserică.”

„Dumnezeu este în Cuvântul Său,” am spus eu.

„Dumnezeu este în biserica Sa,” a răspuns el.

„El este în Cuvântul Său,” am întărit eu, „iar dacă Cuvântul Său nu este în biserică, înseamnă că nici Dumnezeu nu este acolo, pentru că Cuvântul este Dumnezeu. Și

vreau să te mai întreb ceva: „Crezi că Apocalipsa, care înseamnă „Descoperire”, este inspirată?”

„Sigur că da,” a răspuns el.

„Știi că Isus Hristos a spus în Apocalipsa că *„dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.”* (Apocalipsa 22.19). Atunci cum puteți spune că aveți autoritatea să scoateți sau să adăugați ce vreți, când acest lucru este interzis chiar de Întemeietorul Bisericii creștine, Isus Hristos? Voi nu aveți voie să faceți acest lucru!”

Oh, în ce ceas trăim! Când i se spune omului de greșeala lui, în loc să vină și să zică: „Tată, iartă-mă pentru că am greșit,” continuă să se ascundă după frunzele de smochin; după frunzele pe care le-au cusut ei singuri. Religia lumii este o acoperitoare. La început, ei au încercat să-și facă o acoperitoare, și de atunci omul nu s-a schimbat.

Astfel, Dumnezeu a convocat o consfătuire, pentru că trebuia să se întâlnească cu fiul Său.

Amintiți-vă că porunca pe care o dăduse era: *În ziua în care vei mânca din el, vei muri!*” și pentru că El nu-și poate nega poruncile și să fie totuși drept, între Dumnezeu și om s-a făcut o mare ruptură.

Totuși, El a vrut să-și răscumpere fiul. Dumnezeu nu voia să plece chiar așa, de aceea trebuia să-l răscumpere. Și pentru aceasta, a convocat o consfătuire. Prima consfătuire în care Dumnezeu S-a întâlnit cu omul, a avut loc în Eden. Cum avea să-l salveze pe om? Cum putea să-și aducă înapoi copiii pierduți? Și să nu uitați că întotdeauna prima Lui decizie este desăvârșită.

Dacă această voie ar fi fost crezurile, frunzele de smochin, El ar fi trebuit să spună: „Adame, ieși de după copacii după care te-ai ascuns, pentru că ai făcut bine. Tu Mă reflectezi pe Mine pentru că ești un om înțelept, iar frunza ta de smochin este un lucru bun.” Omul încearcă încă să folosească acea frunză.

Dar Dumnezeu a luat o hotărâre, iar hotărârea Lui a fost că trebuie să moară ceva. Aceasta o cerea sfințenia și neprihănirea față de Legea Lui care spusese: „În ziua în care vei mânca, vei muri.” Acolo trebuia să fie un înlocuitor cu simțăminte, or viața botanică nu are simțăminte. Astfel, El a trebuit să omoare ceva ce avea piele cu care să-i acopere. Aceasta a fost hotărârea veșnică a lui Dumnezeu, prin care să-l salveze pe om și să-l aducă înapoi în părtășie cu El.

Ei au încercat să-l educe pe om și să-i spună că se va reuși aceasta printr-un program denominațional. De câte ori a încercat biserica să facă aceasta, a eșuat de fiecare dată și va eșua întotdeauna. Eu nu sunt împotriva educației și nici a organizației, dar problema este că organizația cu programele ei educaționale și celelalte lucruri făcute de om, sunt doar niște frunze de smochin.

Înapoi la hotărârea inițială a lui Dumnezeu, luată la prima consfătuire din Eden!
Înapoi la sânge!

În vechime, când Dumnezeu a acceptat acest înlocuitor, evreul trebuia să ia mielul sau boul și să-l aducă jertfă pentru păcatele lui. Pentru aceasta, el își ducea jertfa în templu și își punea mâinile peste ea. Ce făcea prin aceasta? Se identifica cu jertfa lui. Apoi, preotul omora animalul adus și îi lua sângele ca să facă ispășirea. Astfel, evreul, închinătorul sincer, știa că aceasta era cerința lui Dumnezeu. El pleca acasă cu un sentiment plăcut, fiindcă a simțit tremurul și zbaterea mielului jertfit pentru el, iar sângele lui i-a curs pe mâini și peste tot. El privea la jertfa lui și știa că așa trebuia făcut și că s-a identificat cu jertfa lui atunci când și-a pus mâinile peste ea și a zis: „Eu trebuia să fiu în locul lui.” În timp ce behăia și tremura și gâtul mielului era tăiat, închinătorul stătea acolo și zicea: Oh, leHoVaH, mi-e rușine de mine! Tu ai acceptat această jertfă în locul meu!” În felul acesta, el mergea acasă neprihănit, fiindcă făcuse exact ceea ce îi ceruse leHoVaH. Așa era

corect.

Dar pe măsură ce a trecut timpul, acest lucru a devenit o tradiție de familie. Astfel, închinătorul își lua jertfa, mergea la templu și o aducea fără să aibă nici un simțământ, apoi se întorcea acasă cu aceleași idei cu care a plecat.

Nu-i de mirare că Dumnezeu a spus mai târziu: „*Urăsc lunile voastre cele noi și praznicele voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi.*” (Isaia 1.14).

.....

... Noi nu trebuie să venim ca o adunătură de ricky și rickete și nici ca niște formalști, cum au aceste religii tradiționale, pentru că suntem oamenii cincizecimii. Haideți, deci, să venim cât se poate de sinceri, să ne punem mâinile peste Jertfa noastră de la Calvar și să simțim suferința lui Isus Hristos, în timp ce ne vom socoti morți față de lucrurile lumii și față de aceste idei moderne ale zilei.

Noi suntem ca în Sodoma și Gomora, iar păcatele din jur ne întristează sufletele. Să lăsăm păcatele lumii, moda de Hollywood, evanghelizările acestea de Holywood, prefăcătoria, muzica aceasta lumească și săritul în sus și-n jos, pentru că atunci când se oprește muzica, ești jos.

Când un om este spălat în sângele Mielului, nu mai are nevoie de această muzică și de nimic altceva, pentru că puterea lui Dumnezeu lucrează asupra lui, și atunci poate să strige, să plângă, să-L laude pe Dumnezeu sau să facă orice altceva, fie că este muzică sau nu. Atunci Duhul Sfânt este în el și este identificat cu Isus Hristos.

Astăzi, noi vrem să sărim puțin pentru că suntem pentecostali și pentru că așa au sărit și înaintașii noștri. Dar ei aveau Ceva care-i făcea să sară, aveau acest Duh Sfânt. Nu uita că tu trebuie să trăiești cât de sus ai sărit, și dacă nu poți face aceasta, nu sări deloc. Noi, astăzi trăim tot felul de vieți și aducem exact reflecția

lucrului pentru care trăim.

Organizațiile noastre au devenit lumești și i-au lăsat pe frații noștri pentecostali să meargă la acele școli înalte. Ele sunt în ordine și nu am nimic împotriva lor, dar vreau să subliniez ceva: ei învață psihologie și primesc diplome ca și ceilalți, dar nu mai sunt pentecostali.

Dumnezeu nu are nepoți, ci doar fii, dar noi credem că dacă mama și tata au fost pentecostali și am fost duși la școala duminicală, suntem automat pentecostali. Aceștia sunt doar nepoți, iar Dumnezeu nu are nici un fel de nepoți. El are doar fii și fiice și fiecare om trebuie să plătească același preț pe care l-a plătit primul om, trebuie să vină sub sângele vărsat al lui Isus Hristos. Da, aceasta trebuie să facă.

Acum, dacă avem un tânăr care are nevoie de educație, îl trimitem la școli, și când se întoarce educat, îl trimitem pe platformă pentru că poate vorbi frumos și este un om strălucit. Ei bine, acesta este Hollywood-ul, pentru că ei vor ceva care să strălucească. Voi vreți un om de cultură, cu educație înaltă, pe care nu-l interesează dacă femeile își taie părul, deși Biblia spune că nu au voie să facă aceasta. Dacă vine în biserică un diacon, și poate plăti bine, nu contează dacă a fost căsătorit de câteva ori, pentru că veți spune: „Este un om bun; este foarte cumsecade!” dar Biblia îl refuză. Așa este.

Prieteni, noi nu venim în biserică prin teologie, ci prin genuchiologie. Așa este. Așa intrăm în Hristos.

Dar știți care este problema? Am preluat aceste idei, ca restul lumii. Aceasta a adus necazul și peste Israel: ei au vrut să fie ca ceilalți. Noi toți știm că sărbătoarea noastră a devenit o închinare formală, deși nu ar trebui să fie așa.

Ceea ce trebuie să facem acum, este să ne întoarcem și să ne identificăm cu Isus Hristos. Să luăm calea Lui și să-L lăsăm să lucreze prin noi, pentru că atunci Îl vom

urma plini pe bucurie pe Cel care a spus: „Îi voi atrage pe oameni la Mine.”

O, cum aş vrea să merg puţin mai departe şi să vă mai arăt câteva lucruri din consfătuirea din Eden, dar mai sunt câteva consfătuiri la care vreau să mă refer.

Haideţi să vorbim puţin despre consfătuirea „Tufişului care nu se mistuia”, dacă pot s-o numesc astfel. Dumnezeu avea un profet fugar. Când Dumnezeu îl cheamă pe un om să facă ceva, ori vine şi face, ori va fi un nenorocit pentru tot restul zilelor lui. Moise a fost chemat de Dumnezeu şi rânduit pentru o slujbă, dar când a început şi a văzut că oamenii nu l-au crezut, i-a lăsat şi a fugit în pustie, unde şi-a găsit o nevastă egipteană frumoasă şi a moştenit o turmă de oi. El a stat acolo şi a pierdut legătura cu poporul său, cu biserica Dumnezeului celui viu, dar Dumnezeu l-a rânduit încă din pântecul mamei lui pentru acest scop. Nu are rost să fugi, pentru că vei ajunge acolo oricum.

Voi, membri ai bisericii, dacă simţiţi că acolo adânc, în inima voastră, este ceva, veţi fi nişte nenorociţi până Îl veţi accepta pe Hristos. Voi vedeţi adevăratul Duh Sfânt lucrând în oameni, dar veţi fi nişte nenorociţi până nu vine în voi. Dumnezeu vă cheamă, predaţi-vă Lui! Ieşiţi de după tufiş, pentru că Dumnezeu a făcut deja o cale, iar aceea este prin sânge.

Poate zici: „Eu merg la biserică!” dar aceasta este exact ca şi cum ai spune că mergi la rodeo. Eu nu am nimic împotriva organizaţiilor şi nici a oamenilor din ele, dar sunt împotriva sistemului.

Priviţi acest rug aprins. Dumnezeu ştia că profetul era un fugar, aşa că a hotărât să stea de vorbă cu el şi a ales un loc, pentru că era o urgenţă. „Am auzit strigătele poporului Meu şi am ales un bărbat pe care să-l trimit să-l elibereze, dar el este slab şi laş.”

Nădăjduiesc că chemarea Lui îi va pune în clocot pe toţi predicatorii. Uitaţi-vă la

vedenie. Noi murim; lumea este terminată și biserica a deviat, iar Dumnezeu încearcă să cheme Mireasa afară.

Astfel, El a ales un loc foarte ciudat pentru noi: un tufiș aflat pe vârful unui munte. Dar aceasta a atras atenția profetului și El l-a chemat acolo pentru o consfătuire.

Fiți atenți la Moise care a trebuit să asculte de fiecare Cuvânt: „*Scoate-ți încălțăminte, căci locul pe care calci este un pământ sfânt.*” (Exod 3.5). Dacă Moise ar fi spus: „Un moment! Eu sunt un bărbat educat și știu că trebuie să-mi scot pălăria în semn de respect. Nu pălăria trebuie să mi-o scot?” n-ar fi mers, pentru că dacă Dumnezeu a spus „încălțăminte,” atunci încălțăminte trebuia să fie.

Tot așa, când Dumnezeu spune: „*Trebuie să fii născut din nou,*” înseamnă născut din nou, nu o strângere de mână sau repetarea unui crez, chiar dacă toți se tem de nașterea din nou. Diavolul a înlocuit nașterea din nou cu o strângere de mână sau cu vreo chestie psihologică pe care te face s-o crezi, așa că zici: „Da, sunt născut din nou,” dar viața ta spune ce ești cu adevărat, Viața din tine.

Dacă spui că ești născut din Duhul lui Dumnezeu, dar negi un singur Cuvânt al Bibliei, aceasta arată că nu ești născut din nou. La fel se întâmplă dacă încerci să plasezi Cuvântul Său undeva în trecut, pentru că El nu și-ar nega propriul Cuvânt. Aceasta dovedește că nu ai Duhul Sfânt.

Tu zici: „Păi, așa învață biserica mea.” Aceasta dovedește că nu ești născut din El. Tu ești născut de biserică, nu de Dumnezeu. Așa spune Dumnezeu, Cuvântul Său.

Deci El i-a spus lui Moise cel uns: „*Scoate-ți încălțăminte, căci ești pe un pământ sfânt.*” Vedeți, El a spus încălțăminte, nu pălăria, ceea ce înseamnă că aceasta a vrut să spună. Tot așa, dacă Dumnezeu spune: „*Trebuie să vă nașteți din nou,*” înseamnă naștere din nou.

Aici este o adunare amestecată și sunt și copiii, dar nădăjduiesc că veți înțelege ce vreau să spun. Întrebați doctorul. Nașterea este o murdărie, fie că are loc într-o cocină de porci sau într-o cameră de spital vopsită în roz. Orice naștere este o murdărie și la fel este și nașterea din nou.

Nici o sămânță nu poate rodi dacă nu moare și putrezește; și din acea mizerie putredă se ridică viața. Când vine un fiu la Dumnezeu, este încercat.

Îmi amintesc cum am fost încercat și eu. Au fost zile după zile, luni după luni și ani după ani, când am stat pe străzi și pe la colțurile lor și am propovăduit Evanghelia încercând să fac ce era bine înaintea lui Dumnezeu. Și El a lăsat să-mi plece soția chiar din brațele mele, în timp ce copila mea zăcea și ea pe moarte. M-am dus la ea și am zis: „Doamne Dumnezeule, nu îngădui să moară și copila mea!” fiindcă avea doar opt sau nouă luni. Dar când am privit, am văzut cum venea jos o perdea neagră, fiindcă El nu m-a ascultat și n-a privit spre mine. Aveam doar douăzeci și trei de ani, iar soția mea zăcea acolo jos în morgă, deoarece El a refuzat să asculte rugăciunea mea pentru ea. Am zis: „Dumnezeule, spune-mi unde am greșit? Dacă am greșit ceva, pedepsește-mă pe mine, nu pe ele. Ce am făcut greșit, căci am lucrat toată ziua și am predicat zi și noapte pe la colțurile străzilor. Unde am greșit?” Dar El nici măcar nu mi-a răspuns.

Atunci a venit Satan și mi-a zis: „Îl mai slujești când un singur Cuvânt al Lui ar putea schimba situația? Un singur Cuvânt spus îți putea salva copilașul, dar a refuzat s-o facă. Și mai vrei să-L slujești în continuare?”

Raționamentul omenesc ar fi spus: „Păi, de ce să-L mai slujesc dacă n-a vrut să privească spre copilașul meu? Deși am făcut atâtea și am crezut în El, nu mi-a ascultat nici măcar rugăciunea pentru copilaș.” Aceea a fost cea mai grea ispită, fiindcă raționamentul omenesc zicea: „De ce să-L mai slujesc, dacă nu poate face nici atâta lucru pentru mine? Nu vrea să-mi spună nici măcar ce am făcut.”

Dar când omul este născut din nou, este Ceva ce-l ține. Astfel, am ajuns în punctul

În care m-am întrebat: „De unde am venit și cine sunt, în definitiv?” Vedeți, toată partea umană îmi fusese zdrobită, dar Duhul adevărat al lui Dumnezeu era acolo.

M-am apropiat de ea ca să-mi pun mâinile pe capul ei. Suferea atât de tare încât ochii îi erau încrucișați. Am privit-o și am zis: „Scumpa mea, în câteva minute te voi lua de aici și te voi pune în brațele lui mami, care este la morgă, și am să vă înmormântez sub pini, dar într-o zi, tati te va întâlni din nou.” Apoi am privit în sus și am spus: „Dumnezeule, chiar dacă mă vei junghia, totuși voi continua să mă încred în Tine. Binecuvântat să fie Numele Domnului.”

În clipa aceea a dispărut tot raționamentul omenesc, căci am ajuns la capătul drumului meu. Și când ajungi la capătul drumului, acolo este adevăratul Duh al lui Dumnezeu ca să preia controlul și să te ridice în sus.

Tu trebuie să te naști din nou și să moară tot: toată teologia ta, tot felul tău de gândire, tot ce ai fost sau ai dorit să fii, toată viața ta, totul, pentru că numai atunci vine Duhul Sfânt. Atunci îți scoți pălăria, încălțăminte și stai înaintea lui Dumnezeu așa cum ești:

„Nimic pe brațe nu aduc,

Doar de crucea Ta să atârân.”

Moise a trebuit să ajungă în locul în care putea să împlinească ceea ce i-a spus Dumnezeu să facă: la „Consfătuirea tufișului care ardea”, unde Dumnezeu i-a spus: „Vei vedea slava mea.” Și aceasta s-a întâmplat după ce a făcut voia Lui și s-a dus în Egipt.

Deci, am văzut Consfătuirea din Eden și apoi Consfătuirea tufișului care ardea și nu se mistuia.

Haideți să mai luăm încă o consfătuire, pe cea de la Marea Roșie. Știți, uneori când suntem în slujbă, Satan vine și ne taie calea. Frați predicatori, voi știți aceasta și la fel voi, creștinii. Așa este.

Moise s-a dus și a făcut acele lucruri înaintea lui Israel, dar ei nu l-au crezut. Apoi s-a întors din nou în slujbă, sub ungera lui Dumnezeu și a chemat la existență muște și alte lucruri, cu însuși Glasul lui Dumnezeu. Astfel, el a spus: „Să vină muște!” și deși nu exista nici o muscă în țară, el știa că vor veni, pentru că vorbise Cuvântul lui Dumnezeu. Imediat după aceea, a apărut o muscă mare și verzuie, apoi au fost un kilogram de muște pe metru pătrat.

Lucrarea de creație aparține astăzi, fără deosebire, Bisericii lui Isus Hristos, aflată sub sângele lui Hristos, prin Cuvântul Său, arătând că suntem în contact cu El.

Eu știu că Cuvântul pe care Îl auzim și este aici, este Dumnezeu, pentru că Îl vedem stând printre noi și făcând aceleași lucrări, totul fiind conform Scripturii.

El i-a dat lui Moise autoritatea Sa, așa că s-a dus acolo și i-a arătat lui Israel acele semne, apoi Israel a ieșit afară împreună cu el. Dar chiar în timp ce se aflau în drum spre Marea Roșie, Satan le-a tăiat calea, așa că Moise a convocat o consfătuire. Probabil că Dumnezeu a ales un loc, undeva după Stâncă, unde Moise a putut merge să spună: „Doamne...”

Dacă intri în slujbă, ai dreptul să convoci o consfătuire. De aceea venim să ne rugăm și de aceea mergem în spitale și la paturile bolnavilor: ca să convocăm o consfătuire. O, Doamne! Acum mă simt foarte bine. De aceasta are nevoie poporul pentecostal astăzi: să convoace o consfătuire. Dar de ce nu o facem? Pentru că ne-am înmuiat. Dar undeva este un colț în care putem convoca o consfătuire.

Moise a convocat o consfătuire și a spus: „Doamne, am făcut tot ce mi-ai poruncit, dar iată-ne prinși în capcană, iar moartea este chiar deasupra noastră.”

Vedeți, la fel ca în cazul unui pacient bolnav de cancer.

Dar Moise a stat acolo până a avut o audiență la Dumnezeu; a așteptat până i-a vorbit Dumnezeu și a cunoscut Glasul Lui pentru că era profet.

„De ce strigi, Moise? Eu ți-am dat autoritate să duci acest popor acolo, așa că vorbește poporului și du-te înainte!” Amin. Și când Dumnezeu a rostit Cuvântul, Marea Roșie a început să se miște. Venise timpul deciziei, așa că el a zis: „Sunt aici, Doamne, ce trebuie să fac?”

„Vorbește și du-te mai departe!” și Marea Roșia s-a dat în lături.

Aș mai fi avut niște consfătuiri la care aș fi vrut să mă refer, la David și la multe altele, dar timpul meu s-a epuizat.

Totuși, am să amintesc consfătuirea din grădina Ghetsimani, unde Dumnezeu și Fiul Său au ajuns împreună. În definitiv, nu putea muri nimeni altcineva pentru păcatele lumii, nici un om, pentru că toți oamenii din lumea aceasta s-au născut printr-o legătură firească, adică prin actul care a cauzat păcatul de la început și a făcut din noi o creatură hibridă. Noi suntem născuți prin fire, prin dorință sexuală și suntem un hibrid. Acesta este motivul pentru care moartea zace în om, așa cum am spus și aseară. Dar când l-a făcut pe primul om, Dumnezeu nu le-a cerut bărbatului și femeii să se împreuneze. El l-a creat pe om din țărână, ca o făptură autentică, dar păcatul l-a adus în starea de hibrid.

Acesta este motivul pentru care astăzi deveniți tot mai mult niște penticostali hibridi: pentru că dați ascultare rațiunii, în loc să ascultați de Cuvânt. Întoarceți-vă înapoi, oamenilor! Întoarceți-vă înapoi! Eu nu spun aceasta doar ca să mă aflu în treabă, ci pentru că vreau să vă ajut. Dacă aș fi venit aici numai ca să le vorbesc oamenilor despre un anumit subiect, aș fi cel mai mare fățarnic, dar am venit pentru că vreau să cunoașteți Adevărul pe care mi l-a pus Dumnezeu pe inimă, ca

să vă ajute să vedeți timpul în care trăim.

Deci, Cel care putea muri pentru noi, a ținut o consfătuire în grădina Ghetsimani. A făcut aceasta pentru că sosise acel ceas mareț și trebuia luată decizia finală. Și fără îndoială, Tatăl L-a întrebat:

„Fiule, ești gata să treci prin aceasta?”

„Tată,” a răspuns El, „nu este cu puțință să găsești pe altcineva? Eu îmi iubesc poporul și frații pe care Mi i-ai dat. Nu este altcineva care să facă aceasta?”

„Nu, Tu ești singurul care o poate face. Ești singurul născut din fecioară, singurul născut fără relație sexuală.” Nici un om, nici un episcop, nici un cardinal, nici un papă, sau altcineva, nu putea face aceasta. El era singurul.

Satan stătea și el la acea consfătuire, gata să pretindă rasa umană, spunând că are un drept asupra ei, fiindcă oamenii au păcătuit.

Dar așa cum ați auzit pe benzile cu Cele șapte Pечеți, atunci când Mielul vine să-și pretindă răscumpărării, timpul se va sfârși. Acum El este în lucrarea de răscumpărare, dar într-o zi, va părăsi altarul, ca să ia Cartea Răscumpărării celor pe care i-a răscumpărat cu propriul Său sânge, și atunci timpul se va sfârși.

Și iată-L stând acolo în Ghetsimani, în acea mare suferință, pentru că păcatele tuturor oamenilor și moartea erau peste El. El a fost nevinovat, dar S-a făcut păcat pentru noi.

„Fiule sfânt al lui Dumnezeu, poți lua asupra Ta, păcatul adulterului? Poți lua asupra Ta pedeapsa pentru adulter? Poți lua pedeapsa pentru minciună? Poți lua

pedeapsa pentru toate aceste lucruri? Poți face aceasta, deși ești nevinovat?” El a putut s-o facă, așa că a zis:

„Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă, Tată.”

Și a venit timpul să se țină o altă consfătuire. Cam după patruzeci de la zile de la învierea și înălțarea Sa la cer, s-a ținut o altă consfătuire, pentru că trebuia să ia ființă Biserica creștină.

Metodiști, bapțiști, prezbiterieni, luterani și voi ceilalți, ascultați-mă puțin cu toții. Venise vremea ca Dumnezeu să nu mai ia doar un popor... Israel este poporul Lui, și Dumnezeu a lucrat cu ei ca popor. Biblia spune că vine vremea când ei vor fi salvați din nou, ca un popor născut într-o zi, dar cu Biserica, El lucrează în mod individual, ei fiind *„cei chemați afară dintre neamuri, ca să-I poarte Numele.”*

Deci venise vremea, dar cum trebuia să pornească această Biserică? Fiți atenți! Chiar dacă mai înainte au predicat, au vindecat bolnavi, au făcut semne și minuni și au mărturisit că El era Fiul lui Dumnezeu, totuși li s-a interzis să mai predice până nu au avut acea consfătuire: *„Așteptați în cetate, căci am să vă trimit vorbă cum trebuie să lucreze biserica creștină. Vă voi da de știre dacă va trebui să am vreun episcop, cardinal, papă sau pe altcineva. Eu Mă duc în cer să țin o consfătuire. Așteptați în cetate până veți primi restituirea...”* Amin! Amin!

Îmi amintesc că atunci când s-a ținut conferința de la Geneva, un vechi prieten de-al meu, dr. Pettigrew, din Louisville, asculta la radio să audă ce decizie vor lua. Chiar în timpul acela a intrat pe ușă un tânăr de nimic, cu bretonul până peste ochi și i-a zis:

„Domnule Pettigrew, am auzit că sunteți un om influent. Am aici niște cântece rock care n-au mai fost ascultate de oameni și aș vrea să mă ajutați cu ele.”

„Așteaptă numai puțin, tinere, pentru că vreau să ascult ce decizie se va lua la conferință,” a răspuns el.

„Bine, domnule Pettgrew, dar aceste cântece înseamnă foarte mult pentru mine.” Vorbea de parcă acele cântece erau mai importante decât rezultatul conferinței celor patru.

Așa sunt și oamenii de astăzi. Asemenea aceluși tânăr de nimic, vezi cum vine unul sau altul în numele religiei și încearcă să vă distragă atenția de la auzirea adevăratului Rezultat. Niște sisi religioși care încearcă să adune mai mulți membri, oameni mai buni și biserici mai mari, prin care încearcă să vă distragă atenția, fraților. Nu le dați ascultare, pentru că noi avem chiar aici rezultatul scris.

Acea a fost consfătuirea cincizecimii. „Nu mai cântați nici o cântare și nu mai predicați nici un cuvânt, ci mergeți acolo și așteptați rezultatul consfătuirii, fiindcă vă voi trimite noutățile jos. Vă voi spune exact ce să faceți: dacă trebuie să aveți o organizație, un papă, un episcop sau altceva de felul acesta. Așteptați însă până veți auzi rezultatul, pentru că voi merge în cer să hotărâm.”

Și El S-a suit la cer luând robia roabă, S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu și a dat daruri oamenilor, iar când a venit ziua cincizecimii, ei erau în așteptare.”

Ce s-ar fi întâmplat dacă după vreo șase zile de așteptare, Andrei ar fi spus: „Fraților, eu cred că nu mai trebuie să așteptăm, pentru că ne-am primit deja slujba, prin credință. Ar trebui să plecăm și să începem lucrarea.”?

Aceasta este problema cu mulți slujitori de astăzi: nu stau îndeajuns de mult ca să audă rezultatul, însărcinarea lor.

Apoi s-a ridicat Filip și a zis: „Să știți că eu mă simt foarte bine. În definitiv, noi știm

foarte bine ce trebuie să facem.” S-ar putea să fie așa. Poate ai un B.A., un D.D., L.L sau Q.U.S.T, dar toate acestea nu înseamnă nimic. Toată cunoștința și seminariile voastre nu înseamnă nimic, pentru că trebuie să așteptați rezultatul, ca să vedeți ce spune Dumnezeu. Adevărul este că nici un om nu are dreptul să predice Evanghelia dacă nu s-a întâlnit mai întâi cu Isus Hristos în Persoană, nu cu vreo teologie sau cu diplome teologice. Diplomele teologice nu le dau nici un drept să predice, indiferent cât de multe pot explica, pentru că nu aceasta contează.

Priviți-l pe Moise. El a învățat toată înțelepciunea Egiptului și era cel mai deștept om din țară, dar cu toate acestea, a trebuit să meargă la consfătuire cu Dumnezeu. Astfel, nici un om nu are dreptul să se pretindă creștin până nu îl întâlnește pe Dumnezeu. După aceea, nici chiar toți teologii și necredincioșii din lume, nu pot lua aceasta de la el. De ce? Pentru că a fost acolo și știe ce i s-a întâmplat. Da, el știe pe ce stă.

Noi nu am văzut acolo nici un episcop care să vină cu trăistuța în mână și să spună: „Am fost trimis de Domnul, așa că vreau să-mi pun mâinile peste voi, fraților, și să vă trimit în lucrare.” Aceasta este versiunea din 1963, nu de la Rusalii. Sau poate ziceți că a venit un preot și a spus: „Scoate limba să-ți pun biscuitele pe ea și eu voi bea vinul, pentru că apoi vei fi membru!” Dar dacă s-ar fi cerut aceasta, s-ar fi făcut încă de la început.

Dumnezeu este infinit și hotărârea Lui este aceeași ca în grădina Eden, pentru că prima Lui hotărâre este definitivă.

Și ce au făcut ei? Au așteptat și au așteptat, până când *„a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei.*

Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei.

Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.” (Fapte 2.2-4).

Vedeți, niște lași cărora le fusese teamă să vorbească Evanghelia; niște lași cărora le era teamă să înfrunte celebritățile cetății și criticii religioși. Dar nu aceasta era decizia lui Dumnezeu.

Și iată că la câteva zile după aceea, Filip s-a dus la samariteni, le-a predicat și i-a botezat în Numele lui Isus Hristos, dar pentru că nu se revărsase încă Duhul Sfânt peste ei, au trimis după Petru și l-au adus acolo. Ei aveau o mare bucurie, erau fericiți și petreceau un timp minunat, fiindcă au văzut multe vindecări și alte lucruri, dar le lipsea ceva.

Ascultați-mă, frați nazarineni, sfinți pelerini, metodiști, vindecarea nu este Duhul Sfânt și nici bucuria, ci experiența. Duhul Sfânt este Hristos însuși, în voi.

Deci, au trimis și i-au adus pe Petru și pe Ioan, iar când și-au pus mâinile peste samariteni și Duhul Sfânt a venit și peste ei. Apoi, în Fapte 10.44-47 scrie că *„Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a coborât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul.*

Toți credincioșii tăiați împrejur care veniseră cu Petru au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a vărsat și peste Neamuri.

Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărink pe Dumnezeu. Atunci Petru a zis:

„Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfânt ca și noi?”

În Fapte 19, vedem că Pavel le-a vorbit unor bapțiști. El a trecut prin ținuturile de sus ale Asiei și a ajuns la Efes, unde a întâlnit niște ucenici foarte bucuroși. Predicatorul lor era Apollo, un avocat convertit și un mare baptist, iar Biblia spune că el dovedea cu Cuvântul că Isus era Hristos. Acvila și Priscilla, care făceau corturi împreună cu Pavel, au vorbit cu ei și le-au spus: „Fratele nostru Pavel este în închisoare.” Acesta nu este un loc prea bun pentru un predicator, nu-i așa? Pavel era în închisoare din cauză că scosese acel drac dintr-o ghicitoare. Și cei doi spuneau: „El este în închisoare, dar va fi eliberat cât de curând, și atunci vă va explica Cuvântul lui Dumnezeu și vi-l va clarifica.”

Ei petreceau un timp minunat, așa cum fac bapțiștii, strigând și laudându-L pe Dumnezeu, făcând vindecări și semne și așa mai departe. Când a venit Pavel la ei și i-a auzit, i-a întrebat: „*Ați primit voi Duhul Sfânt de când ați crezut?*” Noi credem că Îl primim chiar atunci când credem, dar așa ceva este greșit. Astfel, el i-a întrebat: „*Ați primit voi Duhul Sfânt de când ați crezut?*” dar ei au răspuns:

„Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt.”

„Dar cu ce botez ați fost botezați?”

„Cu botezul lui Ioan.” Au răspuns ei.

„Trebuie să fiți botezați din nou, pentru că nu merge așa,” a spus Pavel, și i-a botezat în Numele lui Isus Hristos. Apoi și-a pus mâinile peste ei și au primit Duhul Sfânt, așa că au început să vorbească în limbi și să-L preamărească pe Dumnezeu. Cum? La fel ca la început, pentru că a fost aplicată aceeași „formulă.”

Când un doctor scrie o rețetă, nu permite niciunui din acești vraci s-o prepare, pentru că dacă pune prea mult antidot, nu te ajută, iar dacă pune prea multă otravă, te va ucide.

Nu vă jucați cu „formula” lui Dumnezeu, ci folosiți-o așa cum a fost dată la consfătuire, fiindcă aceea a fost porunca! Amin. Eu Îl iubesc.

Aceasta îmi amintește de părinții lui Isus. Ei s-au dus la o sărbătoare a cincizecimii și la un moment dat L-au pierdut și nu L-au mai găsit timp de trei sau patru zile. Vedeți, ei au început să-L caute.

La fel se întâmplă și astăzi. Bisericele au început să se întrebe: „Ce s-a întâmplat cu Isus? Unde este? Noi suntem pentecostali, dar ce s-a întâmplat? Noi suntem baptiști, dar ce s-a întâmplat? Ce s-a ales de Isus?”

Astfel, ei au început să-l caute printre rudele lor. Atunci începem să ne întrebăm: „Ce a spus Moody? Ce a spus Sankey? Ce a spus Finney?” dar acela a fost timpul lor. Noi am mers mai departe, așa că nu trebuie să-L căutăm în trecut.

Ei s-au dus să-L caute printre rudele lor, dar nu L-au găsit. S-au dus la toate rudele: la episcopali și așa mai departe, dar nu L-au putut găsi. Și în final, L-au găsit acolo unde L-au lăsat: la sărbătoarea cincizecimii. Vedeți, a fost nevoie să se întoarcă înapoi, acolo unde L-au părăsit.

La fel trebuie să facă și biserica: să se întoarcă înapoi, acolo unde L-a părăsit. Vrei să știi unde L-ai părăsit? Vino la o consfătuire a Bibliei și spune numai adevărul.

Noi trebuie să vedem cum a fost la început. Biserica nu trebuie condusă nici de episcopi și nici de papi, ci doar de Duhul Sfânt. Singurul Conducător pe care Îl avem este Duhul Sfânt, iar El ne conduce conform Cuvântului. Dacă spui: „Am Duhul Sfânt,” apoi negi Cuvântul, acela nu este Duhul Sfânt, pentru că Duhul Sfânt a scris Biblia. Așa este. Deci, dacă neagă Biblia, nu este Duhul Sfânt.

Ascultați! Ce fac oamenii când au consfătuiri? Mănâncă împreună, discută, se

ceartă și se mint unii pe alții.

Dar ce se întâmplă când ține Dumnezeu o consfătuire? Oamenii se adună împreună, dar nu postesc, ci sărbătoresc; nu se ceartă, ci se roagă și așteaptă până primesc Cuvântul făgăduinței și apoi merg mai departe. De aceasta are nevoie biserica: să primească Cuvântul făgăduinței și să meargă mai departe. Poate zici: „Cum pot să aflu Cuvântul făgăduinței?” Este chiar aici. „De unde știi aceasta, frate Branham?” Prima hotărâre pe care a luat-o Dumnezeu cu privire la răscumpărare, a fost să se facă prin sânge, și acest lucru nu se va schimba niciodată. De aceea poți să-ți ancorezi sufletul pe această Biblie, pe fiecare frază din ea, pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu.

Fiind infinit, Dumnezeu nu poate spune: „Păi, am greșit în urmă cu două mii de ani!” Dumnezeu este veșnic. El n-a avut început și nu va avea nici sfârșit, și singurul fel în care poți fi ca El este să fii o parte din El.

Stâlpul de Foc care a urmat Israelul prin pustiu, era Dumnezeu, Îngerul Legământului, Isus Hristos. Astfel, Biblia spune că Moise „*socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire.*” (Evrei 11.26).

Ce a făcut Dumnezeu în ziua cincizecimii? A luat acel Stâlp de Foc, care era El însuși, și L-a împărțit, așa că „*niște limbi ca de foc... s-au așezat câte una pe fiecare din ei.*” (Fapte 2.3).

Ar trebui să ne fie rușine pentru că am lăsat organizațiile noastre să ne împartă, când Dumnezeu însuși S-a împărțit printre noi ca să fim una. „*Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei...*” (Ioan 13.35). Ați auzit fraților și surorilor? Dumnezeu însuși S-a împărțit peste fiecare din ei, așa că noi nu ar trebui să fim împărțiți, pentru că suntem părți din El.

Lăsați Focul Lui să vină la acest foc și veți vedea că după un timp îl va mișca. El a venit prin Luther, Wesley și restituirea darurilor, iar într-una din aceste zile, piramida va fi încheiată.

Dacă veți privi o bancnotă de un dolar, veți vedea că piramida nu este încheiată. I se spune „marele sigiliu.” Vedeți, pe partea aceasta este sigiliul sau pecetea americană. De ce piramida făcută de Enoh a fost numită „marea pecete”? Eu nu vorbesc despre învățătura piramidei, pentru că nu cred în așa ceva, ci mă refer la faptul că piramida nu a fost încheiată. De ce? Pentru că Piatra din capul unghiului a fost respinsă. Dar într-o zi, El va veni din nou. Laudă lui Dumnezeu!

Eu am fost și am văzut acele piramide. Pietrele sunt atât de perfect îmbinate încât nu intră nici măcar o lamă de ras între ele. Da, sunt puse împreună perfect și fără mortar.

Când Biserica va fi cioplită după chipul desăvârșit al lui Isus Hristos, El va veni, îi va învia pe toți sfinții adormiți și Biserica Dumnezeului celui viu va fi luată sus.

Dar ea nu va fi ca Eva, fraților. Nu va fi un trup desfigurat: unul crede una și altul credea altceva, ci va fi ceea ce a spus Dumnezeu, Cuvânt cu Cuvânt.

Poate zici: „Ce a spus Petru atunci, fiindcă nu ne-ai zis.”

În ordine. Când ei au întrebat: „Cum ajungem acolo? Ce trebuie să facem?” el le-a dat formula. Dacă ar fi spus: „Strângeți-vă mâna și adevărați la o biserică!” așa ar trebui să se facă; dacă ar fi spus: „Stați în cap!” așa ar trebui să stați; dacă ar fi spus: „Organizați-vă și formați o grupare mare în fruntea căreia să puneți un papă sau pe altcineva!” așa ar trebui să faceți. Dar ce a spus? *„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.*

Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru.” (Fapte 2.38-39).

Aceasta înseamnă că atâta vreme cât Dumnezeu cheamă, trebuie să fie aceeași formulă. Nu străngeri de mână, nici repetarea unui crez, ci botezul cu Duhul Sfânt în trupul lui Isus Hristos. Așa trebuie condusă Biserica creștină. Nu printr-o denomi-națiune, nu prin crezuri, nu prin educație sau teologie, ci prin botezul Duhului Sfânt care nu vă va conduce departe de Cuvântul lui Dumnezeu, ci drept în El, pentru că *„Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”* (Matei 4.4).

Mai aveți încă două sau trei minute? (Adunarea spune: „Amin!”). Aș mai avea încă o consfătuire la care aș vrea să vă chem și care este în Fapte 4.

Aici vedem că după ce ucenicii au început să predice, bisericile au început să-i critice și să spună: „Puteți face în continuare minuni și toate acele lucruri, dar să nu mai predicați în Numele lui Isus Hristos.” Vedeți? Ei trebuiau să facă ceva, așa că i-au bătut, i-au închis și i-au interzis, spunând că legea nu le mai permite să predice despre acest lucru.

O, fraților, aș vrea să avem mai mult timp! Vine vremea când va trebui să vă duceți organizația în Consiliul Mondial al Bisericilor. Dacă faceți aceasta, veți lua chipul fiarei, fiindcă aveți puterea Romei, iar dacă nu îl faceți, veți fi niște lepădați și interziși, pentru că chipul fiarei va închide ușile bisericii voastre. Atunci veți avea nevoie de o consfătuire. Înțelegeți?

Ce au făcut ucenicii? Au zis: „Ne-au spus că nu putem merge mai departe și că nu mai avem voie să vorbim în Numele lui Isus, așa că haideți să-L consultăm pe Dumnezeu, ca să vedem dacă mai putem face aceasta sau nu.” Și s-au dus la consfătuire. De o asemenea consfătuire avem nevoie și noi astăzi. Atunci Petru a spus: *„Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai*

mult de voi decât de Dumnezeu.” (Fapte 4.19).

Ei au avut o consfătuire asemănătoare cu cea pe care o avem noi în dimineața aceasta, și au zis: „Biserica a spus că nu mai putem predica dacă nu ne alăturăm grupării ei, și că nu mai putem avea această slujba dacă nu ne permite organizația. Indiferent câtă ungere avem, trebuie să facem doar cum ni se va spune.” Voi știți cum este în fiecare grupare. Și s-au întrebat cu toții: „Ce să ne facem?”

Astfel, au ținut o consfătuire, au îngenuncheat și au început să se roage. Aceasta este consfătuirea din Fapte 4. Și când s-au rugat, au spus cu toții într-un gând,: *„Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce cugetă noroadale lucruri deșarte?*

Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala

și întinde-Ți mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău celui sfânt, Isus.” (Fapte 4.25,29-30).

Unii oamenii ne-au criticat pentru că ne rugăm toți deodată și au zis: „Cum ar putea să audă Dumnezeu așa ceva?” Păi, cum ar putea fi altfel toți una și într-un acord? Câte rugăciuni credeți că poate auzi Dumnezeu deodată? Mai bine uitați asemenea întrebări, pentru că El este infinit, nu limitat. Înțelegeți?

Biblia spune că ei stăteau adunați împreună, și stăruiau cu un cuget în rugăciuni și deodată, casa în care erau, a fost zguduită. Amin. A venit revărsarea! Apoi, *„...au plecat și L-au propovăduit pe Isus Hristos pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau.” (Marcu 16.20).* Aceasta a adus consfătuirea din Fapte 4.

O, fraților, dar mai este o consfătuire! Poate nu ați participat la nici o consfătuire

din lumea aceasta, dar acum vă voi vorbi despre una la care veți lua parte, oricine sunteți sau oriunde v-ați afla. Poate până acum ați avut o scuză să nu participați, dar atunci nu veți mai avea nici una, pentru că este vorba de consfătuirea de la Judecată. Așa este. Acolo vom fi toți, fără excepție, și vom da socoteală pentru tot ce am făcut sau am spus când am trăit pe acest pământ. Aceasta este consfătuirea la care veți participa obligatoriu.

De fiecare dată când auziți o sirenă pe stradă, să vă amintiți că nu veți mai sta mult pe aici. Ce mărturie poartă un fir cărunt, un umăr lăsat, un spital sau un cimitir? Că nu veți mai fi pentru multă vreme aici și că vă apropiați de acea consfătuire, la care vom fi prezenți cu toții.

Noi va trebui să dăm socoteală pentru ce am făcut cu Isus Hristos, este adevărat? (Adunarea răspunde: „Amin!”). Dar cine este Isus Hristos? Biblia spune că *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi...”* și că *„Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.”* (Ioan 1.1+14; Evrei 13.8).

Dumnezeu lucrează în trei slujbe, de aceea a fost numit „Tată, Fiu și Duh Sfânt.” Aici s-a produs încurcătura, dar nu sunt trei dumnezei diferiți, ci sunt trei manifestări sau arătări ale aceluiși Dumnezeu. Noi nu suntem păgâni, pentru că avem un singur Dumnezeu în trei manifestări.

De aceea a spus Isus în Matei: *„...botezați-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt.”* (Matei 28.19), pentru că este Unul singur. Același Dumnezeu al Vechiului Testament, S-a manifestat în trup și tot El este cu noi astăzi aici. Isus Hristos care a fost cu Moise când a părăsit Egiptul, este Același astăzi și va fi Același în veci; El este Cuvântul. Amin.

Dumnezeu trebuie să judece biserica. El trebuie să judece lumea după un etalon, credeți aceasta? (Adunarea spune: „Amin!”). Dacă o va judeca printr-o biserică, pe care ar alege-o? Dacă o va judeca prin biserica romano-catolică, atunci biserica

greco-catolică este pierdută. Dacă o va judeca prin biserica metodistă, atunci bapțiștii sunt pierduți. Dacă o va judeca prin biserica unitariană, atunci trinitarienii sunt pierduți, și așa mai departe. Atunci care dintre ele va fi? Vedeți, fraților, toate acestea sunt niște lucruri fără sens.

Dar El trebuie să aibă un Etalon. Dacă trebuie să mă alătur unei biserici, care să fie aceea? Care este acea singură biserică la care ar trebui să te alături? Mă gândesc că eu nu am aderat la familia Branham în urmă cu cincizeci și patru de ani, ci m-am născut un Branham, pentru că tatăl meu este un Branham.

Tot așa, sunt creștin pentru că Tatăl meu este Dumnezeu. Amin. Pe baza aceasta suntem noi creștini: pentru că suntem născuți din Duhul Lui. Și pentru că Duhul Tatălui meu este în mine, posed atributele lui Dumnezeu care sunt manifestate la fel ca în Fiul Său, Isus Hristos. Iată!

Ce a spus El? *„...nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri... și pe această piatră voi zidi Biserica Mea...”* (Matei 16.17-18).

Deci, dacă Dumnezeu va judeca lumea prin catolici, protestanții sunt pierduți. Sau dacă o va judeca prin protestanți, care sunt aceia? Vedeți ce confuzie ar fi? Pur și simplu nu ai ști ce să faci.

Dar Dumnezeu va judeca lumea prin Cuvânt, pentru că acesta este Etalonul Lui. *„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.”* (Matei 24.35). Pe aceasta stau eu! Toate celelalte sunt nisip mișcător, dar eu stau pe Hristos, Stânca solidă și depind de El.

Eu nu mă încred în ce sunt eu, ci mă încred în ce este El. Eu sunt conștient că nu pot merge singur în cer, pentru că Isus a spus că trebuie să fiu desăvârșit ca să ajung acolo: *„Voi fiți, dar, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.”* (Matei 5.48). Și cum poți fi desăvârșit? Privind la Jertfa ta, nu la tine.

Dacă în Vechiul Testament se năștea un măgar cu picioare strâmbe sau cu ochii încrucișați, trebuia să i se frângă gâtul. Dar mama lui putea să-i spună: „Fiule, tu te-ai născut cu dreptul de întâi născut, dar ca să trăiești, este nevoie ca pentru tine să moară un miel fără cusur.” Vedeți? Trebuia să moară un miel fără cusur.

Poate spui: „Frate Branham, eu nu sunt vrednic să fiu vindecat. Nu sunt vrednic să vin la Hristos,” dar nu privi la tine, ci uită-te la Jertfă. Eu nu sunt bun și nimic bun nu este în mine, nici măcar un gând. Nici unul nu merităm altceva decât iadul. Acesta este adevărul.

Dar priviți Cine se ridică să ne reprezinte! Viața Lui este aici, încercând să se manifeste prin noi, dar noi o refuzăm și o respingem, prin nu știu ce crez. O, avem nevoie urgentă de o consfătuire! Da.

Eu pot să pășesc pe platformă, fără să mă tem că se va întâmpla asta sau cealaltă, sau că voi cădea, pentru că privesc țintă la Jertfa mea.

„Billy, ce ai făcut săptămâna aceasta?” Am făcut destule ca să mor, pentru că încă de la început am fost și sunt un păcătos. Dar privesc la Cel care mi-a dat făgăduința și mi-a spus: „Nu te teme, fiindcă te-ai născut pentru acest scop. Eu te-am crescut pentru acest scop!” și știu că nici chiar toți dracii din iad nu mă pot face să mă clintesc. De ce? Pentru că stau pe Hristos, Stânca solidă.

Probabil că mulți vă amintiți de Paul Rader, un mare luptător al lui Dumnezeu, care a murit, nu demult, aici în California. El și fratele lui, Luke, erau tot timpul împreună, așa cum sunt eu cu fiul meu. Mergeau peste tot unul lângă celălalt, dar într-o zi, Paul a ajuns la capătul drumului.

Institutul biblic Moody a trimis un cor micuț ca să cânte în timp ce va trece. El era la spital și toate draperiile erau trase în jos. Paul era un om cu simțul umorului, așa că atunci când corul a început să cânte: „Mai aproape, Doamne, de Tine,” a

Întrebat: „Cine moare aici, eu sau voi? Ridicați perdelele acelea și cântați-mi o cântare bună a Evangheliei!” Și ei au început să cânte:

„Jos la cruce unde Mântuitorul meu a murit

Acolo jos am plâns pentru spălarea păcatelor,

Acolo, pe inima mea Sângele a fost pus,

Glorie Numelui Său.”

Atunci el a zis: „Aceasta sună mult mai bine!” după care a întrebat: „Unde este Luke?” Luke nu suporta să-și vadă fratele murind, așa că stătea în camera cealaltă. Ei s-au dus și l-au adus, iar Paul l-a prins de mână și i-a zis cu lacrimi în ochi: „Luke, noi am fost multă vreme împreună și am trecut prin multe încercări, dar gândește-te că peste cinci minute voi sta în prezența lui Isus Hristos, îmbrăcat în neprihănirea Lui.” Asta este!

Pavel mi-a povestit că în tinerețe a fost ca misionar pe una din insulele din America de Sud, și s-a îmbolnăvit de febră tifoidă. Aceasta este moarte sigură și el spunea că în junglă trebuia să mergi multe mile ca să dai de un doctor.

După cum știți, Paul credea în vindecarea divină. Ei voiau să meargă la medic, dar la un moment dat i-a zis soției sale: „Oricum nu mai contează, pentru că nu voi mai trăi atâta timp, după care a continuat: „Dragă, pleacă-te jos la marginea patului și vorbește cu Doctorul nostru. Haide să-L chemăm în scenă.”

Și soția lui a început să se roage: „Dumnezeule, nu-l lăsa pe soțul meu drag să moară, fiindcă el este pe câmpul Evangheliei pentru Tine. Te rog nu-l lăsa să

moară.”

Curând, febra a început să-l muncească tot mai tare, iar la un moment dat a zis: „Dragă, se face tot mai întuneric și mai întuneric. Nu voi mai rezista mult, dar tu continuă să te rogi.”

Apoi a intrat în comă și spunea că a avut un vis în care a văzut că era din nou în Oregon. În tinerețe el a fost tăietor de lemne și spunea că a văzut că avea un șef, în locul unde se tăia lemnul. Și șeful i-a zis: „Paul, du-te pe vârful aceluia deal, taie un copac de o anumită dimensiune și adu-l la mine.”

„Bine, șefule,” a răspuns el și a plecat.

Spunea că a ajuns în vârful dealului, dar nu vedea copacul acela. Voi știți că cu cât mergi mai spre nord, lemnul este mai moale și cu cât mergi mai spre sud, același lemn este mai tare. Când l-a găsit, a înfipt toporul în trunchiul copacului și a început să-l cioplească, până l-a doborât la pământ. Paul era un bărbat puternic, dar nu a putut să-l ridice de la pământ.

A încercat din nou, dar n-a putut. „Trebuie să-l ridic și să-l duc la șeful, dar nu pot să-l mișc din loc. L-am smucit, am tras de el, dar nu mai pot pentru că am obosit.” Spunea că s-a așezat lângă copac și se simțea epuizat, dar chiar atunci a auzit cel mai dulce glas care există. Era șeful lui care îi spunea:

„De ce te zbați atâta, Paul?”

„Șefule, pur și simplu nu îl pot ridica. Este prea greu pentru mine și nu îl pot căra. Nu cred că pot să-l duc de aici.”

„Paul,” i-a zis atunci șeful, „chiar lângă tine este un curent de apă. De ce nu-l împingi în apă și să te urci pe el, pentru că te va duce drept în tabără.”

„La aceasta nu m-am gândit,” a răspuns el.

Și când l-a aruncat în vârtoare, a privit în spate și a văzut că Șeful lui era Isus. Spunea că s-a urcat pe buștean și a pornit prin valuri în jos, strigând: „Sunt pe el! Îl călăresc! Sunt pe el!”

Deodată s-a trezit în mijlocul camerei, cu mâinile ridicate și strigând: „Sunt pe el! Sunt pe el! Sunt pe el!”

„Nimic pe brațe nu aduc, căci doar de Cuvântul Tău mă țin.”

Frate și soră, în nici un om nu este nimic bun. În nimeni nu este nimic bun, decât în Isus Hristos. Eu stau pe fiecare făgăduință pe care a dat-o El și aștept ziua când voi ajunge în prezența Lui, prin sângele jertfit al lui Isus Hristos.

Eu stau pe El! Eu stau pe El, nu pe afilierea mea la o denominațiune, nici pe neprihănirea mea, ci pe Cuvântul lui Dumnezeu, și cred că prin sângele neprihănit al lui Isus Hristos, într-o zi Îl voi vedea, pentru că voi fi schimbat și făcut după chipul Său proslăvit. Da, eu voi fi asemenea chipului Său și Îl voi vedea așa cum este.

Eu pot vedea cum trece timpul peste mine și cum părul mi-a încărunțit și umerii mi s-au lăsat în jos, așa că nu mai am mult. Sunt la amvon de treizeci și ceva de ani, dar aș vrea să mai am încă o mie de ani pe care să-i dau Lui. Eu iubesc poporul Lui.

În ce vă puneți încrederea în dimineața aceasta? În niște fapte bune pe care le-ați

făcut? În biserica de care aparțineți, sau stați cu adevărat pe Cuvântul lui Dumnezeu? Ai avut cu adevărat o experiență cu El? Ai avut o consfătuire privată cu Dumnezeu și ai avut același rezultat ca în ziua de Rusalii? Nu un înlocuitor, nu o strângere de mână, nu o mărturisire mintală, ci Focul Duhului Sfânt care să vină în viața ta ca să schimbe tot ce faci sau spui. Dacă nu ai trăit aceasta, n-ai vrea să ridici mâna și să spui: „Roagă-te pentru mine, frate Branham, pentru că sunt...”? Dumnezeu să te binecuvânteze. Și pe voi! O, ce de mâini!

Dar voi, pentecostalilor? Unii dintre voi mergeți la biserică prin tradiție, vă place muzica și vă puteți purta ca niște pentecostali, dar în adâncul inimii știți că vă lipsește ceva.

Poate nu ne vom mai vedea niciodată aici, dar vreau să ne vedem la Cina de sus. Dacă nu ai avut o experiență adevărat, n-ai vrea să ridici mâna și să spui: „Frate Branham, vreau să devin și eu...”? Dumnezeu să vă binecuvânteze. Așa este.

Poate zici: „Contează dacă ridic mâna?” Dacă vrei aceasta cu adevărat, contează, pentru că El te va ajuta.

Credeți că sunt slujitorul Lui? Mulți omeni m-au numit proroc, dar eu nu pretind aceasta. Nu. Dacă credeți ceea ce-mi spune Dumnezeu, atunci ascultați-mă: dacă ridicați mâna și credeți sincer, veți vedea ce se va întâmpla.

Acum, dacă El îmi va descoperi ce este în inima voastră, sau îmi va spune pentru ce v-ați rugat înainte de a pleca de acasă, ce cuvinte ați spus, ce ați făcut, ce s-a întâmplat după aceea și ce se va întâmpla în continuare, veți ști sigur că vorbește El.

Haideți să ținem în dimineața aceasta o consfătuire. Ce ziceți, metodiștilor, baptiștilor, unitarienilor, prezbiterienilor, pentecostalilor, etc.? Haideți să ținem o consfătuire, ca să vedem dacă nu cumva avem nevoie de puțin dragoste unul

pentru altul? Poate că antidotul este chiar puțină dragoste și respect unul pentru celălalt, nu credeți aceasta? În ordine.

Haideți să avem o consfătuire ca cea din Fapte 4 și să mărturisiți că ați făcut acel lucru rău. Faceți-o chiar în locul unde sunteți, la altarul unde am cerut binecuvântarea, la altarul familiei, la masa unde Îi mulțumiți lui Dumnezeu pentru pâinea cea de toate zilele.

Să nu uitați că întotdeauna când mâncați, trebuie să moară ceva pentru ca voi să puteți trăi firește. Dacă mâncați pâine, trebuie să moară grâul; dacă mâncați verdețuri și ele sunt o formă de viață. Deci ca să trăiți firește, trebuie să moară ceva.

Prieteni, oare lucrul acesta nu vă arată că acele frunze de smochin, acele păreri omenești, nu funcționează? Ca să poți trăi tu veșnic, a fost nevoie să moară Cineva. Dar nu ai murit tu sau o biserică, ci a murit Hristos pentru tine. Vreți să acceptați aceasta, chiar acum?

Aș vrea ca în timp ce ne plecăm capetele, fiecare să aibă în inimă ceea ce își dorește. Dumnezeu să vă binecuvânteze până ne vom revedea.

Tată ceresc, am avut această audiență de oameni cumsecade. Eu nu știu dacă aceasta este sau nu ultima dată când ne întâlnim, dar Tu știi, pentru că ai putea veni la noapte sau înainte ca eu să mai revin aici. Poate voi muri, sau poate că atunci când mă voi întoarce aici, unii dintre noi nu vor mai fi, așa că următoarea dată când ne vom reîntâlni va fi la Judecată, iar atunci va trebui să dau socoteală pentru ceea ce le-am spus ca predicator. Tată, eu le-am prezentat Cuvântul Tău, pentru că aceasta-i tot ce pot face.

La consfătuirea din dimineața aceasta, mulți au spus că vor să vorbească cu Tine, și o fac chiar acum, Tată. Ei au ridicat mâinile, pentru că sunt sătui de consfăturile

omenești care s-au epuizat.

Nu avem șanse și nu putem ridica nimic. Doamne, toate națiunile au bombe atomice, bombe cu hidrogen, bombe cu otrăvuri și de toate. Toată lumea tremură și se cutremură, fiindcă va fi curățită cât de curând și pregătită pentru marele Mileniu. Ea va fi zguduită din temelii, iar acum se clatină ca un om beat care se întoarce acasă noaptea pe „două cărări,” și nu știe unde merge.

O, Tată, dar este o temelie, o asigurare care ne spune că *„noi vom primi o Împărăție care nu poate fi clătinată.”* Te rog să ajuți pe fiecare să se grăbească în dimineața aceasta să intre în Hristos Isus. Binecuvântează-i în timp ce stau cu capetele plecate, fiindcă așteaptă răspunsul Tău. Tată, noi suntem într-o consfătuire, de aceea Te rog să trimiți chiar acum răspunsul pentru fiecare.

Unii sunt aici pentru prima dată și au nevoie de salvare. Ei vor să uite toate crezurile și să primească ceea ce S-a revărsat prima dată. Ei vor hotărârea Ta. Nu vor hotărârea bisericii sau a vreunui crez, ci vor hotărârea Bibliei, hotărârea pe care a luat-o Dumnezeu în Fapte 2, când a trimis peste Biserica Sa, Duhul Sfânt și Foc. Acea a fost hotărârea Lui cu privire la felul cum trebuie să trăiască și să fie Biserica. Tată, noi lăsăm totul deoparte și așteptăm hotărârea Ta. O, Doamne, trimite chiar acum puterea Ta și botează-i pe fiecare în parte. În timp ce avem capetele plecate, aș vrea să cântăm:

Erau în odaia de sus

Toți într-un acord

Când Duhul Sfânt a coborât.

Ceea ce Domnul a promis.

Acesta este Cuvântul Lui făgăduit.

O, Doamne, trimite acum puterea Ta!

O, Doamne, trimite acum puterea Ta

Și botează-i pe toți.

Văd predicatori care întorc oamenii spre masă, ca să se roage împreună cu ei. Asta-i bine. Nu deschideți ochii ca să vă uitați la cel de lângă voi, ci țineți-i închiși, priviți la El, prin credință, și amintiți-vă că:

Erau în odaia de sus

Toți într-un acord

Când Duhul Sfânt a coborât.

Ceea ce Domnul a promis.

Noi suntem aici din diferite crezuri, dar ne-am adunat într-o unitate. Să credeți!

„O, Doamne, trimite acum puterea Ta.” Eu Îți dau inima mea, Doamne. Aici este mâna mea ridicată, pentru că mă încredințez chiar acum Ție. Trimite puterea Ta, chiar acum, și botează-i pe toți.

Continuați să cântați până când lucrul acesta devine realitate, dar închideți ochii și inima față de toate nebuniile de afară. Tată, Te rog să cureți fiecare inimă, fiindcă ne mărturisim păcatele și greșelile. Am greșit, Doamne, și suntem vinovați. Nu vrei să privești spre noi în marea Ta milă și îndurare, fiindcă avem nevoie de Tine.

În timp ce merge muzica și vă rugați, curățați-vă inimile și mărturisiți totul, acum când sunteți la altarul Lui, pentru că El era Marele Preot al mărturisirilor voastre. El vă poate ajuta numai dacă credeți. Dacă v-ați mărturisit păcatele și greșelile, dacă ați fost superficiali sau orice ați mărturisit, acum este pe altarul de jertfă. Puneți-vă mâinile peste Isus, priviți spre El, identificați-vă cu El prin credință și spuneți:

Pot și vreau și cred,

Pot și vreau și cred

Că Isus m-a salvat.

În timp ce Jertfa este pe altar, credeți? Ați pus deoparte toate diferențele dintre voi și celelalte lucruri? Puneți-vă mâinile peste Jertfa voastră, Isus, care stă la dreapta lui Dumnezeu și face mijlocire pentru voi, pentru mărturisirile voastre și credeți că Isus Hristos a acceptat ceea ce I-ați oferit în dimineața aceasta. Spuneți: „Doamne, Îți ofer viața mea. Am fost rece și indiferent, și am făcut ceea ce nu trebuia să fac, dar din clipa aceasta vreau să fiu mai aproape de Tine. Îmi pun mâinile peste Tine, prin credință, mă mărturisesc și cred că Îl voi primi.”

Credeți? (Adunarea spune: „Amin!”) Credeți că Dumnezeu v-a ascultat rugăciunea? Dacă da, ridicați mâinile spre Dumnezeu și spuneți: „Cred că mi-ai ascultat rugăciunea, așa că îmi aduc mărturia mea, mă ridic în picioare și Te laud și Îți mulțumesc pentru aceasta.”

Ridicați-vă chiar acum în picioare și spuneți: „Îți mulțumesc, Doamne. Cred și Te laud, pentru că am primit siguranță.”

Ridicați-vă mâinile și lăudați-L pe Dumnezeu în felul acela de modă veche, așa cum vrea Dumnezeu s-o faceți.”

- Amin -